

Arrest

nr. 102 593 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DOUTREPONT loco advocaat F. GELEYN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.K.H. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en dat u een sjiitische Arabier uit Bagdad bent. Sinds 1999 woonde u met uw gezin in Karrada. U bent gehuwd met (Z.J.) (O.V. X) en u heeft drie kinderen Abdullah, Ahmed en Fatima (A.-Z.). In de loop der jaren werkte u voornamelijk als vertaler-tolk voor de International Press Organization (2003), het Redirection Program (vanaf 2004), het Combined Press and Information Centre van de coalitietroepen (CPIC) (2006-2008), de Australische ambassade in Bagdad (2008-2009), de Iraqi High Electoral Commission (2009-2010) en UNAMI (2010-2011). In juni 2006 verliet u Irak en reisde u op legale wijze, middels een paspoort met geldig visum, naar het Verenigd Koninkrijk. U vroeg er op 3 juni 2006 asiel aan, maar u wachtte niet op de beslissing van de

UK Home Office. In de laatste week van augustus 2006 keerde u terug naar Bagdad nadat uw dochter in het ziekenhuis was opgenomen en u vreesde dat uw familie in gevaar was.

Op 25 februari 2011 nam u deel aan de grote anti-regime betoging op het Tahrir-plein in Bagdad. (N.), een kennis, stelde u voor aan Hadi Al Mahdi, een van de initiatiefnemers van de betoging en één van de bekendste Iraakse activisten. Tijdens de ontmoeting besloten u en Hadi Al Mahdi om samen te werken en samen met andere activisten protestacties te coördineren. Na de uit de hand gelopen betoging van 25 februari 2011 kwamen jullie op geregelde tijdstippen bij elkaar en namen jullie deel aan de wekelijkse betogingen op het Tahrir-plein. Op 22 april 2011 werd u samen met nog ongeveer 25 anderen gearresteerd tijdens één van die betogingen. Jullie werden geboeid, geblinddoekt en met een truck naar een onbekende plaats gebracht. Nadien werden jullie één voor één naar een aparte kamer gebracht waar jullie werden geslagen, geduwd en verplicht om een verklaring, waarvan de inhoud u onbekend is, te ondertekenen. Uiteindelijk werden jullie opnieuw in een truck gezet en werden jullie één voor één vrijgelaten in de omgeving van Saadoun. Na uw vrijlating keerde u per taxi terug naar huis. Kort na uw thuiskomst kwam de Nationale Politie bij u langs. Ze zeiden dat ze een routinecontrole moesten uitvoeren, maar u vermoedde dat hun bezoek iets met uw arrestatie te maken had.

Na de arrestaties op 22 april 2011 besloot Hadi Al Mahdi om niet langer wekelijks te demonstreren. In plaats daarvan richtten jullie werkgroepen op waarin jullie onderzoek deden naar de corruptie binnen de Iraakse overheden. U werd samen met zeven andere personen, waaronder Hadi Al Mahdi, onderverdeeld in de werkgroep die de praktijken binnen het ministerie van defensie en het ministerie van elektriciteit onderzocht. Toen u op 1 juli 2011 uw toegangsbadge voor de Groene Zone wou vernieuwen werd u naar het badging office geroepen. Men deelde u mee dat u geen nieuwe badge kreeg, waardoor men u feitelijk verhinderde om uw job uit te oefenen. U vermoedde dat het niet uitreiken van de badge iets te maken had met uw arrestatie van 22 april 2011. Tijdens uw arrestatie had men namelijk uw documenten, waaronder de toegangsbadge, geverifieerd. Aangezien UNAMI niet wenste tussen te komen in uw dispuut met de badging office, zag u zich op 4 juli 2011 gedwongen om ontslag te nemen. In de dagen die volgden kwam uw werkgroep enkele grote frauduleuze contracten op het spoor, zowel bij het ministerie van elektriciteit als bij het ministerie van defensie. Jullie sloegen de informatie op in de computer van Hadi Al Mahdi en besloten alles naar buiten te brengen tijdens de op handen zijnde betoging van 9 september 2011.

In de eerste week van augustus kondigde Hadi Al Mahdi de nieuwe betoging aan. Enkele dagen later, op 12 augustus 2011, vielen de veiligheidsdiensten uw huis binnen. U was op dat moment niet thuis, maar uw familie wel. De inval ging met geweld gepaard en zowel uw vader als uw zieke moeder werden geslagen. Uw moeder verloor het bewustzijn en uw echtgenote schreeuwde om hulp, wat voor de veiligheidsdiensten het signaal was om het huis te verlaten. Uw familie riep één van jullie burens, een dokter, ter hulp, maar deze kon weinig meer doen dan de dood van uw moeder vaststellen. Na de inval verhuisde uw gezin naar uw schoonfamilie, u zou nadien niet meer terugkeren naar het huis in Karrada.

Op 8 september 2011 werd Hadi Al Mahdi thuis geliquideerd. De daders stalen bovendien alle informatie die uw werkgroep in de loop der maanden had verzameld. Jullie besloten om in de avond een kleine demonstratie te organiseren ter nagedachtenis van jullie leider. Een deel van zijn aanhangers viel dezelfde avond de residentie aan van de Dawa-politicus Al Abadi, één van de verdachten. De volgende ochtend, op 9 september 2011, nam u deel aan de begrafenisceremonie en een kleine demonstratie op het Tahrir-plein. 's Avonds werd u opgebeld door uw vriend (A.Z.A.R.). Via zijn contacten had hij vernomen dat u werd gezocht door de overheidsdiensten. U nam de dreiging serieus en u besloot uw vertrek voor te bereiden. Op 11 september 2011 werd u opgebeld door uw vader. Hij vertelde dat de veiligheidsdiensten samen met de mukhtar jullie huis hadden doorzocht en dat ze een arrestatiebevel bij zich hadden. Enkele dagen later, op 15 september 2011, reisde u samen met uw gezin naar Turkije. Jullie kwamen er de volgende dag aan en bleven er tot 25 september 2011. Vervolgens reisden jullie per vrachtwagen naar Europa. Op 3 oktober 2011 kwam u in België aan en op 4 oktober 2011 vroeg u asiel aan.

Drie dagen voor de Top van de Arabische Liga die eind maart 2012 doorging in Bagdad, werd uw huis opnieuw binnengevallen door de Iraakse Nationale Politie en de mukhtar, deze keer in het licht van een veiligheidscampagne waarbij 5.000 potentiële ordeverstooters werden opgepakt. Uw vader vertelde u dat de veiligheidsdiensten opnieuw een arrestatiebevel bij hadden. Omstreeks juni 2011, ongeveer twee weken voor het tweede gehoor, werd uw vader opgeroepen om in het politiebureau van Karrada Masbah te getuigen over uw huidige verblijfplaats en uw rol in de gebeurtenissen van 8 en 9 september 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 29/03/2006, identiteitskaart echtgenote dd.24/10/2005, identiteitskaarten kinderen, nationaliteitsbewijs dd.16/12/1987, nationaliteitsbewijs echtgenote dd.12/10/1999, verlopen rijbewijs, huwelijksakte dd.23/03/2008, woonkaart, voedselrantsoenkaart, uittreksel bevolkingsregister, kopie puntenbrief Al-

Thurath University, attestation de réussite dd.03/2011, certificaten CPIC, aanbevelingsbrief dd. 24/06/2009, 6 werkbades, print-out facebookpagina dd.15/09/2011, foto's tijdens demonstratie dd. 25/02/2011, kopie overlijdensakte moeder dd. (onleesbaar), arrestatiebevel en politieverlag inval dd. 11/09/2011 & 12/09/2011, eigendomsakte (bewijs corruptie) dd.19/05/2005, kopie medische attest UNAMI dd.21/06/2011, kopie documenten ontslag bij UNAMI dd.07/2011, vertalingen documenten dd. 2006.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

U verklaart betrokken te zijn bij protestacties tegen het huidige Iraakse regime. U verklaart dat u eind 2010 een facebookpagina had opgericht waarin u mensen opriep te betogen, dat u sinds 25 februari 2011 nauw betrokken bent bij de manifestaties tegen het huidige Iraakse regime en dat u zich bezig hield met het opsporen en onthullen van corruptie bij de overheid. U verklaart dat u gedurende zeven maanden (februari – september 2011) samenwerkte met Hadi Al Mahdi, één van de meest notoire Iraakse activisten én een bekend mediafiguur (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22). Jullie ontmoetten elkaar à rato van één à twee keer per week (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.21), jullie werden via een gemeenschappelijke kennis aan elkaar voorgesteld (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.19), jullie namen deel aan dezelfde betogingen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22) en jullie werkten samen in de werkgroep omtrent corruptie in de ministeries van defensie en elektriciteit (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.16, 20). Naar eigen zeggen was u daarnaast betrokken bij de coördinatie van het protest, het organiseren van betogingen of het onderzoek naar corruptie binnen de overheid (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.16, 22). Het Commissariaat-generaal heeft echter zeer ernstige twijfels bij de rol die u zich in de protestbeweging toedicht. Uw kennis over de protestbeweging en Hadi Al Mahdi is namelijk weinig accuraat en uw verklaringen komen weinig overtuigend over.

Gevraagd naar de organisatoren van de manifestatie van 25 februari 2011 geeft u een zeer algemeen antwoord en komt u niet verder dan te zeggen dat het een aantal activisten waren zoals Hadi Al Mahdi, namelijk intellectuelen, vakbondsleden, politieke partijen, arbeiders en artiesten ging (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.20). Gevraagd naar de organisatoren van de demonstraties die daarna volgden geeft u opnieuw een weinig overtuigend antwoord, namelijk "elk van ons" (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22). Van een persoon die betrokken was bij het coördineren en organiseren van demonstraties mag men redelijkerwijs een meer precies antwoord verwachten. Men mag ook verwachten dat u duidelijk kan zeggen welke organisaties, groeperingen, partijen of associaties aan de betogingen deelnamen. Het enige wat u kan zeggen is dat vakbonden deelnamen. Pas nadat u de tweede maal werd gevraagd te specificeren welke vakbonden, vermeldt u dat het om de "Labour Syndicat" en Artists Syndicat" gaat (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.23). Volgens u namen er veel ngo's deel aan de betogingen, maar gevraagd om dat te verduidelijken kan u enkel 'Journalist Freedom Monitor' opnoemen (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.10). Verder heeft u weet van een christelijke vrouw die een ngo runt en die u via uw werk kent. U kan zich echter niet herinneren om welke ngo het gaat of wat de naam van de vrouw is (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.10). Later tijdens het gehoor, wanneer u het heeft over een arrestant tijdens de manifestatie in april, vermeldt u dat u denkt dat een van de arrestanten gerelateerd was bij Youth Support Youth (zie CGVS 12/06/2010, p.14). Dergelijke vage antwoorden komen niet bijster overtuigend over. Gevraagd naar belangrijke activisten in Irak, kan u alleen Hadi Al Mahdi opnoemen (CGVS 14/05/2012 p.20). U geeft weliswaar de namen van de personen met wie u in een groepje samenwerkte, maar dat u verder geen activisten kent, is zeer opmerkelijk voor een activist die wou dat zijn medeburgers zich bewust werden van de wantoestanden in Irak (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.7, 8, 19, 23 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.13) en die een zeer verregaande betrokkenheid in de protestbeweging claimt. Nadien wordt de vraag u nog eens gesteld en antwoordt u ontwijkend dat er na de moord niemand is die zich nog activist kan noemen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.20). Daarnaast vermeldt u de Communistische Partij, maar u kent vreemd genoeg enkel de voormalige voorzitter van de partij (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.20). Gevraagd met welke leden van de Communistische Partij Hadi samenwerkte, moet het antwoord opnieuw schuldig blijven (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.21). Ook tijdens het tweede gehoor wordt u dezelfde vraag gesteld. Deze keer blijkt dat u, naast de vijf personen die in uw werkgroep zaten, toch nog enkele andere activisten kan opnoemen, namelijk een bekende activist ('Ahmed Mohammed Shandal') en twee journalisten ('Saleh Al Hamadani' en 'Imam Hassan Ali') (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.10). Dat u er dit maal wel in slaagt enkele namen op te geven, terwijl u daar het eerste gehoor niet in slaagde, is zeer frappant en doet vermoeden dat u zich heeft geïnformeerd voor het tweede gehoor.

Ook over de figuur Hadi Al Mahdi blijkt uw kennis eerder beperkt te zijn, nochtans beweert u dat jullie gedurende maanden intensief samenwerkten in het kader van het protest tegen de overheid. U beweert te weten dat Hadi Al Mahdi veel contacten heeft bij de communistische partij, associaties en de media (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.21). Wanneer hierop wordt ingegaan, blijkt uw kennis echter zeer beperkt te zijn. U kan niet zeggen wie zijn vrienden en contacten bij de communistische partij waren (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.21). Gevraagd naar de verenigingen met wie Hadi samenwerkte, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat hij 'onafhankelijk' en 'een man van contacten was' (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22). Nadien wordt de vraag u nogmaals gesteld en blijkt u weinig meer te weten dan dat hij als journalist lid was van de journalistenvakbond in Irak (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22). Evenmin kan u verduidelijken met welke parlementsleden en artiesten hij contact had (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22). Ook over zijn carrière bij de media en in de kunsten blijkt uw kennis eerder beperkt te zijn. U weet niet wat de naam is van zijn populaire radioprogramma op Radio Demozy en u beweert verkeerdelijk dat Hadi Al Mahdi het programma slechts enkele dagen voor zijn dood stopzette (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat het radioprogramma reeds maanden voor zijn dood werd stopgezet, en dat als gevolg van de dreigementen die hij ontving (zie Landeninformatie, 'Iraq: Radio Personality Shot Dead' – 'Outspoken Iraqi radio journalist shot dead at home'). Het is weinig geloofwaardig dat u, als een van zijn rechtstreekse medestanders, dergelijke foutieve verklaringen hierover aflegt. U beweert dat Hadi Al Mahdi in de nasleep van de betoging van 25 februari 2011 werd gearresteerd, samen met nog een twintigtal andere personen (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.8). Hadi Al Mahdi zou de dag nadien met u hebben gepraat over zijn arrestatie (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.8). Gevraagd naar wie er samen met Hadi Al Mahdi werd gearresteerd, kan u echter enkel drie van de twintig personen opsommen (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.9). Twee van de personen die u opsomt zijn bovendien opnieuw leden van uw werkgroep, de derde is een zekere (N.) (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.9, 14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, artikels van Human Rights Watch en Amnesty International o.a. gebaseerd op de persoonlijke getuigenissen van Hadi Al Mahdi, blijkt echter dat Hadi Al Mahdi na de protesten samen met drie bevriende journalisten, met name Hussam Sara'i, Abdul Sada en Ali al-Mussawi, werd opgepakt (zie Landeninformatie, 'Days of rage', p.8 – 'Iraq: Radio Personality Shot Dead'). Dat u een andere versie van de feiten geeft, of op zijn minst niet op de hoogte bent van de arrestatie van drie andere journalisten, terwijl u de dag nadien met Hadi Al Mahdi over zijn arrestatie praatte is zeer markant en doet ernstige twijfels rijzen over uw verklaringen. Het Commissariaat-generaal merkt weliswaar op dat u enkele algemene en triviale zaken weet over de mediafiguur Hadi Al Mahdi – waaronder zijn geboortjaar, familiale achtergrond en professionele carrière (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.9, 19 - zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.6-7) –, maar dat deze in schril contrast staat met uw zeer beperkte of foutieve kennis over Hadi Al Mahdi als activist. Aangezien u Hadi Al Mahdi leerde kennen als gevolg van jullie gedeeld activisme, rijzen er bijgevolg zeer ernstige twijfels over uw relatie met Hadi Al Mahdi, te meer omdat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat u met Hadi Al Mahdi samenwerkte.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de verklaringen van uw echtgenote over uw ontmoetingen met Hadi Al Mahdi, ernstige twijfels doen rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde samenwerking met deze laatste. Aanvankelijk beweert uw echtgenote zelfs dat ze niet weet of u Hadi Al Mahdi in levende lijve heeft ontmoet (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.2). Een dergelijke onwetendheid, terwijl uw samenwerking met Hadi aan de oorsprong van jullie vlucht ligt, laat weinig ruimte om geloof te hechten aan jullie samenwerking. Nadien, wanneer gevraagd naar ontmoeting tussen u en Hadi, bevestigt ze dat jullie elkaar hebben ontmoet. Dat ze haar verklaringen op dergelijke wijze aanpast naar gelang de vragen worden gesteld, doet twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie asielaanvraag. Bovendien blijkt dan dat ze niet duidelijk kan zeggen wanneer jullie mekaar ontmoetten (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.3). Evenmin kan uw echtgenote klaar en duidelijk stellen of u, behalve tijdens de betogingen van 25 februari of 22 april 2011, Hadi Al Mahdi nog op andere momenten zag (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.3-4). Dergelijke verklaringen komen weinig doorleefd over. Het is bovendien weinig aannemelijk dat uw echtgenote dergelijke weinig precieze verklaringen zou afleggen indien u werkelijk een nabije medewerker van Hadi Al Mahdi was. Dat uw echtgenote er niet van op de hoogte was omdat ze tegen uw deelname aan de betogingen was, kan niet als verschoning worden beschouwd (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.3). Uw samenwerking met Hadi Al Mahdi is namelijk een van de redenen waarom u samen met uw gezin Irak heeft verlaten en samen met uw echtgenote asiel heeft aangevraagd in België (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.3).

Bovendien moet worden vastgesteld dat uw echtgenote, wanneer gevraagd of u nog op een andere manier actief was tegen de overheid dan door deel te nemen aan betogingen, stelt dat u alleen deelnam aan betogingen (CGVS (Z.) 12/06/2012, p.3). Dat ze van geen van uw andere activiteiten op de hoogte zou zijn, is weinig geloofwaardig, temeer daar uw activisme de reden voor jullie asielaanvraag is. Vervolgens moet worden vastgesteld dat ze, geconfronteerd met het feit dat u toch ook op internet

actief was, plots haar verklaringen aanpast en zegt dat u ook via facebook actief was (CGVS (Z.) 12/06/2012, p.3). Dergelijke aanpassingen doet vermoeden dat ze haar antwoorden aandikt naargelang de vragen die worden gesteld en doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie verklaringen.

Uw verklaringen over de werkgroepen naar de fraude binnen de ministeries van defensie en elektriciteit weten evenmin te overtuigen. U beweert dat uw werkgroep grootschalige fraude op het spoor kwam en dat jullie van plan waren om het nieuws op 9 september 2011, de dag van de nieuwe betoging, naar buiten te brengen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.16 - zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.13-14). Jullie informatie werd echter nooit naar buiten gebracht omdat Hadi Al Mahdi op 8 september 2011 werd vermoord en jullie informatie uit zijn huis werd geroofd (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.17 - zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.11). Tijdens het gehoor legt u uit hoe uw werkgroep ontdekte hoe het ministerie van elektriciteit een frauduleuze deal sloot met de firma's MBH en CAPGENT (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.16-17 - zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.12-13). Deze verklaringen staan echter in schril contrast met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat de frauduleuze deals met deze firma's reeds in juli – augustus 2011, dus voor de moord op Hadi Al-Mahdi, werden ontdekt. Bovendien wordt in de artikels uitgelegd hoe de fraude werd ontdekt en hoe deze in augustus 2011 tot het ontslag van de minister van elektriciteit leidden (zie Landeninformatie, 'Iraq's 'Phantom' Electricity Deal Not So Ghostly?' – 'Iraq's 'Dodgy' Power Generation Deals' – 'Iraqi Electricity Minister Sacked for Deals'). Deze informatie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate. Over de frauduleuze wapendeals van Abdul Qadir (Al-Obaidi) (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.17) kan dan weer worden opgemerkt dat de geruchten over fraude reeds in 2008 de ronde deden (zie Landeninformatie, 'Iraq Weekly Update #36' – 'Secret Iraqi Deal Shows Problems in Arms Orders'). De feiten waarover u het heeft zijn dus al jaren bekend. Het document dat u voorlegt om uw verklaringen kracht bij te zetten, met name een kopie van een eigendomsakte op naam van de echtgenote van de minister, kan het Commissariaat-generaal evenmin overtuigen. In het document (dd. 19/05/2005) wordt namelijk weinig meer vermeld dan dat een zekere (S.S.B.) op 5 oktober 2004 een landgoed heeft gekocht in Amman. Uit het document kan niet worden uitgemaakt dat ze het landgoed als steekpenning ontving (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.17). Verder spreekt het document zich niet uit over fraude of uw rol in het blootleggen van de fraude. Daarnaast haalt u een derde voorbeeld aan van fraude, deze keer door Ahmed Nurri Al-Maliki, de zoon van de eerste minister. U verklaart dat een van de leden van de werkgroep, een zekere (M.J.), de directeur van het beveiligingsbedrijf Triple Canopy bereid had gevonden om te getuigen over de steekpenningen die Ahmed Nurri Al-Maliki eiste. Vreemd genoeg weet u niet wat de naam is van deze kroongetuige die jullie explosieve informatie zou bezorgen (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.13). Het is zeer opmerkelijk dat u als lid van de werkgroep de naam van jullie kroongetuige niet kent. U legt bovendien geen enkel begin van bewijs voor betreffende de fraude van Ahmed Nurri Al Maliki.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw echtgenote ook in verband met uw opsporingswerk naar corruptie, afwijkende verklaringen aflegt. Zo beweert ze verkeerdelijk dat u onderzoek deed naar het ministerie van financiën. Over het ministerie van defensie rept uw echtgenote met geen woord (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.4). Uzelf haalde het ministerie van financiën echter niet aan (CGVS 12/06/2012 p.11). Pas wanneer ze er op wordt gewezen dat u verklaarde onderzoek te doen naar het ministerie van defensie, vermeldt uw echtgenote dat ze 'denkt dat u ook daarover informatie zocht' (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.4). Over de wapendeals binnen het ministerie van defensie lijkt ze dus niet op de hoogte te zijn. Haar verklaringen komen dus weinig overtuigend over.

Bovendien legt u geen of onvoldoend bewijs voor om uw verklaringen te staven. Behalve het eigendomsdocument uit 2005 heeft u namelijk geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u grootschalige fraude op het spoor kwam en dat u actief meewerkte aan het opzoeken en vertalen van bezwarende documenten (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.11). Volgens u werden alle bezwarende documenten bewaard in het huis van Hadi Al Madhi en hebben zijn moordenaars ze na de moord meegenomen. Op zich is het merkwaardig dat jullie al deze gevoelige informatie bij slechts één persoon achterlieten en dat werkelijk niemand anders enig begin van bewijs in zijn bezit heeft (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.17 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.4, 5, 7, 11). Gezien de verschillende doodsb bedreigingen die Hadi Al Mahdi in de dagen en maanden voor zijn dood ontving (zie Landeninformatie, 'Iraq: Radio Personality Shot Dead'), komt het ook weinig aannemelijk over dat jullie de documenten 'omwille van veiligheidsredenen' bij de bekendste activist achterlieten en dat jullie 'nooit hadden gedacht dat ze Hadi zouden vermoorden' (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.11). Bovendien stroken uw verklaringen niet met de informatie van Human Rights Watch. Enkele rechtstreekse getuigen verklaarden namelijk dat er geen enkel bewijs was van een gevecht of diefstal – zelfs zijn laptop bleef onaangeroerd – (zie Landeninformatie, 'Iraq: Radio Personality Shot Dead'). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, trekt u de integriteit van het artikel in twijfel en beweert u dat

de personen die het artikel schreven, in casu Human Rights Watch, onder de invloed van de Iraakse overheid staan (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.7-8).

Uit de voorgaande vaststellingen trekt het Commissariaat-generaal de conclusie dat er zeer ernstige twijfels bestaan over uw rol in de Iraakse protestbeweging en uw band met Hadi Al Mahdi. Ze zorgen bovendien voor ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van de incidenten die u aanhaalt, want deze incidenten vloeiden volgens u voort uit uw activisme.

Ook met betrekking tot de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, rijzen er twijfels over de geloofwaardigheid hiervan. U beweert dat u op 22 april 2011 werd opgepakt tijdens een demonstratie (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.16 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.14). U en uw echtgenote leggen echter afwijkende verklaringen af over de verwondingen die u had bij uw vrijlating. Waar u verklaart dat u geen verwondingen had in het gezicht, dat u niet bloedde en dat er geen bloedvlekken op uw kleren te zien waren (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.16), verklaart uw echtgenote dat u bloedde aan het gezicht en dat er bloedvlekken op uw kraag waren (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.6). Bovendien verklaart u dat de veiligheidsdiensten u van uw geld hebben beroofd (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.15), terwijl uw echtgenote verklaart dat ze u niet hebben bestolen (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.7). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder is het opmerkelijk dat uw echtgenote niet weet waar u werd gearresteerd (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.4-5). Deze elementen zorgen voor bijkomende twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten van 22 april 2012. U legt verder geen enkel overtuigend begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u deelnam aan een betoging op 22 april 2011 en dat u nadien werd gearresteerd door Iraakse veiligheidsdiensten.

Ook over de andere incidenten kunnen opmerkingen worden gemaakt. Wat de inval in uw huis op 12 augustus 2011 betreft, verklaart u dat de veiligheidsdiensten op dezelfde dag bij verschillende andere activisten binnenvielen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.17 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.17). U kan echter niet zeggen bij wie ze binnenvielen (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.17). Dergelijke onwetendheid getuigt allerminst van een gegronde vrees. Men mag immers verwachten dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Dergelijke informatie, over wie werd gearresteerd, wat er met hen gebeurde en dergelijke, zou u immers kunnen helpen om uw eigen situatie correct in te schatten. De hardhandige inval leidde volgens u tot de dood van uw moeder, maar uit de kopie van de overlijdensakte die u voorlegt, kan echter niet worden afgeleid dat dit werkelijk het geval was. Als doodsoorzaak wordt enkel de borstkanker van uw zieke moeder vermeld (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.7 – zie Documenten, overlijdensakte moeder). Bovendien wordt in het arrestatiebevel niet vermeld welke wetsartikelen u zou geschonden hebben, er wordt enkel vermeld dat u de openbare heeft verstoord (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.14 – zie Documenten, arrestatiebevel inval en politieverslag inval dd. 11/09/2011 & 12/09/2011, vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). Dat de auteur van het arrestatiebevel dat in zijn haast vergat te vermelden (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.14) komt weinig aannemelijk over, temeer gezien de arrestatiebevelen pas enkele dagen na de betoging werden opgesteld. Hierbij dient te worden opgemerkt dat er op grote schaal wordt gefraudeerd met Iraakse documenten, waaronder arrestatiebevelen en politieverslagen, de bewijswaarde van dergelijke documenten is bijgevolg zeer relatief (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w). Pas wanneer de documenten worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, kunnen deze documenten enige bewijswaarde hebben. Dat is hier echter niet het geval en de documenten weten bijgevolg niet te overtuigen.

Daarnaast beweert u dat de veiligheidsdiensten uw huis binnenvielen naar aanleiding van de Arabische Top in Bagdad, enkele weken voor het eerste gehoor. Om te beginnen is het opvallend dat het na 11 september 2011 nog tot maart 2012 duurde vooraleer er een nieuwe indicatie was dat de Iraakse overheid naar u op zoek was. Naar eigen zeggen werd er namelijk een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd omdat u een gezochte (voortvluchtige) activist bent die van openbare ordeverstoring werd beschuldigd. Gezien de ernst van de beschuldiging is het merkwaardig dat de Iraakse overheid pas maanden na een mislukte poging tot arrestatie, nieuwe stappen onderneemt om u te arresteren, een poging die bovendien kadert in een massale golf van arrestaties (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.3, 18 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.18). Verder legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende de inval in het huis, ook al spreekt u over een arrestatiebevel dat aan uw vader werd getoond (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.3 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.19). Een paar maanden later, eind mei 2012 –ongeveer twee weken voor het tweede gehoor –, werd uw vader bij de politie geroepen als getuige voor uw zaak (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.2). Ook hier kan worden opgemerkt dat het vreemd is dat er opnieuw maanden verstreken zonder enige concrete indicaties dat u werd gezocht door de Iraakse overheid. Tot slot legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende dit laatste incident.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u als gevolg van uw werk bij UNAMI moet vrezen voor vervolging door de Iraakse overheden. U brengt het arrestatiebevel in september 2011 tegen u in verband met

uw vroegere werk "voor de Amerikanen". Het is vooreerst zeer opvallend dat u tijdens het tweede gehoor, wanneer gevraagd naar de reden waarom men u nu plots zou viseren omwille van uw vroegere werk, geen verklaring kan opgeven, maar zegt dat algemeen was, niets specifiek. Daarnaast verwijst u naar de kidnapping in 2006 van enkele van uw collega's (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.18 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.18). In het arrestatiebevel, waarover ernstige twijfels betreffende de authenticiteit bestaan, staat bovendien geen enkele verwijzing naar 'verraad' of 'collaboratie met de Amerikanen' (zie Documenten, arrestatiebevel en politieverslag inval dd. 11/09/2011 & 12/09/2011). Verder kan worden opgemerkt dat u reeds in 2006 asiel had aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk omwille van uw toenmalig werk voor een (internationale) organisatie, maar dat u de beslissing van het Home Office niet heeft afgewacht (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.9). In plaats daarvan keerde u terug naar Irak, waar u in de volgende jaren, zonder indicaties dat u moest vrezen voor vervolging, uw werk als tolk verderzette bij diverse andere (internationale) instellingen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.6-7, 9). Deze vaststelling relateert in ernstige mate uw vrees voor vervolging.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u daadwerkelijk actief was in de protestbeweging tegen de huidige overheid en omwille hiervan wordt geïmagineerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van u en uw familie en de vertalingen van deze documenten bevestigen enkel uw identiteit en uw afkomst. Deze staan hier echter niet ter discussie. Verder spreken ze zich niet uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Wat uw identiteitsdocumenten betreft kan worden opgemerkt dat u ook over een (reis)paspoort beschikt, maar dat u die in tegenstelling tot de andere courante identiteitsdocumenten, niet heeft voorgelegd (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.10). Met betrekking tot uw documenten UNAMI dient te worden vastgesteld dat hieruit niet blijkt dat u, zoals u zelf verklaart, gedwongen werd ontslag te nemen omwille van uw eerdere arrestatie. Uit het medisch attest, dat u voorlegt ter staving van de schade die u aan de mishandelingen zou hebben overgehouden, blijkt enkel dat u een hernia heeft maar wordt er op geen enkele manier gesteld dat u deze zou hebben opgelopen door mishandelingen tijdens een arrestatie. Bovendien dateert dit attest van twee maanden na de door u ingeroepen arrestatie. Uit de documenten in verband met uw ontslag wordt namelijk enkel vermeld dat u om persoonlijke redenen ontslag heeft genomen (zie Documenten, kopie documenten ontslag bij UNAMI dd.07/2011). Nergens blijkt uit deze documenten dat u niet anders kon omwille van veiligheidsredenen. U verklaart dat u op aanraden van UNAMI niet vermeldde dat het omwille van veiligheidsredenen ontslag nam (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.3). Volgens u was men binnen de HR-afdeling echter wel op de hoogte van de werkelijke reden van uw ontslag (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.11-12, 16 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.3). Tijdens het contact dat het Commissariaat-generaal met UNAMI, kon alleen een collega naar wie u zelf verwees (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.3), bevestigen dat er 'politieke redenen' in het spel waren en beaamde dat er een probleem was met de toegang tot de Groene Zone (zie Landeninformatie, IRQ2012-036w). Informatie over de exacte aard van deze problemen kon die persoon echter niet geven. De verantwoordelijke van HR van UNAMI, waar u zelf niet naar verweest, stelde niet op de hoogte te zijn van een andere reden voor uw ontslag dan de officiële reden dat u om persoonlijke redenen ontslag nam. Bovendien verklaarde u dat de Iraakse overheid en UNAMI op gespannen voet met elkaar leven en dat meerdere werknemers van UNAMI moeilijkheden ondervonden om hun badge te vernieuwen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p. 7). Het niet verlenen van een toegangsbadge hoeft dus niet noodzakelijkerwijs het gevolg te zijn van uw activisme. Dit antwoord van deze éne persoon, naar wie u zelf verwees, weegt dan ook niet op tegen bovenstaande vaststellingen en kan dan ook niets wijzigen aan de appreciatie dat u uw activisme en de vervolging omwille hiervan niet aannemelijk heeft gemaakt. Ook de print van een facebookpagina "Enough- Iraqi National Movement" (Harrakat (Kafi Ba'da) al-Wataniya al-Iraqiya) kan niet overtuigen dat u omwille van politiek activisme wordt geïmagineerd. Vooreerst is een dergelijk print gemakkelijk manipuleerbaar. Bovendien blijkt bij het bekijken van deze facebookpagina op 14 december 2012 dat de pagina pas op 11 september 2011 is opgestart terwijl uw print reeds activiteiten op deze pagina omvat die dateren van november 2010. Bovendien is het opmerkelijk dat, hoewel u verklaart dat er meer dan 134 leden zijn (CGVS 14/05/2012 p.14), zowel op uw print als op de print gemaakt op 14 december 2012, slechts 19 aanhangers zijn. Uw overige professionele documenten en de documenten in verband met uw opleiding, bevestigen enkel uw professionele carrière en opleidingen maar spreken zich niet uit over uw vrees voor vervolging. De drie foto's van u tijdens de demonstratie van 25 februari 2011, kan hooguit bevestigen dat u die dag één van tienduizenden Irakezen was die die dag op straat kwamen (zie Landeninformatie, 'Day of Rage: Protest and Repression in Iraq', p.2-3). Verder spreken deze foto's zich niet uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van Z.J. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en dat u een sjiiitische Arabier uit Bagdad bent. Sinds 1999 woonde u met uw gezin in Karrada. U bent gehuwd met (H.A.K.) (O.V. 6.889.589) en u heeft drie

kinderen Abdullah, Ahmed en Fatima (A.-Z.). U bent huisvrouw. Uw echtgenoot was actief binnen de protestbeweging in Bagdad en nam onder meer deel aan de betogingen van 25 februari 2011 en 22 april 2011. Bovendien deed hij onderzoek naar fraude binnen diverse Iraakse ministeries. Op 22 april 2011 werd hij na een betoging gearresteerd en ondervraagd door de Iraakse veiligheidsdiensten. Nog dezelfde dag werd hij vrijgelaten. 's Avonds voerden de Iraakse veiligheidsdiensten een zogezegde routinecontrole uit in jullie huis. Begin juli 2011 werd zijn toegangsbadge voor de Groene Zone niet verlengd, waardoor hij zich gedwongen zag om ontslag te nemen bij UNAMI. Uw echtgenoot was van mening dat het niet verlenen van een toegangsbadge het gevolg was van zijn deelname aan de betogingen. Op 12 augustus 2011 vielen de Iraakse veiligheidsdiensten nogmaals jullie huis binnen. Ze waren op zoek naar uw echtgenoot die zich op dat moment echter buitenshuis bevond. Uw schoonmoeder stierf als gevolg van de hardhandige aanpak van de veiligheidsdiensten. Ondertussen werd er besloten om op 9 september 2011 een nieuwe grote betoging te organiseren. Tijdens de betoging zouden uw echtgenoot en zijn medestanders de resultaten van hun onderzoek in verband met corruptie naar buiten brengen. Een dag eerder, op 8 september 2011, werd Hadi Al Mahdi echter vermoord. Alle documenten in verband met de fraude die uw echtgenote had ontdekt, werden uit zijn huis onttrokken. Een dag later, op 9 september 2011, vernam uw echtgenoot dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd. Jullie besloten daarom om het land te verlaten. Op 11 september 2011 vielen de veiligheidsdiensten opnieuw jullie huis binnen. Jullie waren echter niet thuis. Enkele dagen later, op 15 september 2011, reisde u samen met uw gezin naar Turkije. Jullie kwamen er de volgende dag aan en bleven er tot 25 september 2011. Vervolgens reisden jullie per vrachtwagen naar Europa. Op 3 oktober 2011 kwam u in België aan en op 4 oktober 2011 vroeg u asiel aan. In de aanloop naar de Top van de Arabische Liga die eind maart 2012 doorging in Bagdad, werd uw huis (drie dagen voor de start van de top) opnieuw binnengevallen door de Iraakse Nationale Politie en de mukhtar. Deze keer in het licht van een veiligheidscampagne waarbij 5.000 potentiële ordeverstoorders werden opgepakt. Uw schoonvader vertelde u dat de veiligheidsdiensten opnieuw een arrestatiebevel bij hadden. Omstreeks juni 2011, ongeveer twee weken voor het tweede gehoor, werd uw schoonvader opgeroepen om in het politiebureau van Karrada Masbah te getuigen de huidige verblijfplaats van uw echtgenoot en over zijn rol in de gebeurtenissen van 8 en 9 september 2011. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot (H.A.K.). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Daar u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat de de weigering van de vluchtelingenstatus in hoofde van uw echtgenoot betreft, concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende:

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

U verklaart betrokken te zijn bij protestacties tegen het huidige Iraakse regime. U verklaart dat u eind 2010 een facebookpagina had opgericht waarin u mensen opriep te betogen, dat u sinds 25 februari 2011 nauw betrokken bent bij de manifestaties tegen het huidige Iraakse regime en dat u zich bezig hield met het opsporen en onthullen van corruptie bij de overheid. U verklaart dat u gedurende zeven maanden (februari – september 2011) samenwerkte met Hadi Al Mahdi, één van de meest bekende Iraakse activisten én een bekend mediafiguur (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22). Jullie ontmoetten elkaar à rato van één à twee keer per week (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.21), jullie werden via een gemeenschappelijke kennis aan elkaar voorgesteld (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.19), jullie namen deel aan dezelfde betogingen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22) en jullie werkten samen in de werkgroep omtrent corruptie in de ministeries van defensie en elektriciteit (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.16, 20). Naar eigen zeggen was u daarnaast betrokken bij de coördinatie van het protest, het organiseren van betogingen of het onderzoek naar corruptie binnen de overheid (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.16, 22). Het Commissariaat-generaal heeft echter zeer ernstige twijfels bij de rol die u zich in de protestbeweging toedicht. Uw kennis over de protestbeweging en Hadi Al Mahdi is namelijk weinig accuraat en uw verklaringen komen weinig overtuigend over.

Gevraagd naar de organisatoren van de manifestatie van 25 februari 2011 geeft u een zeer algemeen antwoord en komt u niet verder dan te zeggen dat het een aantal activisten waren zoals Hadi Al Mahdi, namelijk intellectuelen, vakbondsleden, politieke partijen, arbeiders en artiesten ging (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.20). Gevraagd naar de organisatoren van de demonstraties die daarna volgden geeft u opnieuw een weinig overtuigend antwoord, namelijk "elk van ons" (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22). Van een persoon die betrokken was bij het coördineren en organiseren van demonstraties mag men redelijkerwijs een meer precies antwoord verwachten. Men mag ook verwachten dat u duidelijk kan zeggen welke organisaties, groeperingen, partijen of associaties aan de betogingen deelnamen. Het enige wat u kan zeggen is dat vakbonden deelnamen. Pas nadat u de tweede maal werd gevraagd te specificeren welke vakbonden, vermeldt u dat het om de "Labour Syndicat" en Artists Syndicat" gaat (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.23). Volgens u namen er veel ngo's deel aan de betogingen, maar gevraagd om dat te verduidelijken kan u enkel 'Journalist Freedom Monitor' opnoemen (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.10). Verder heeft u weet van een christelijke vrouw die een ngo runt en die u via uw werk kent. U kan zich echter niet herinneren om welke ngo het gaat of wat de naam van de vrouw is (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.10). Later tijdens het gehoor, wanneer u het heeft over een arrestant tijdens de manifestatie in april, vermeldt u dat u denkt dat een van de arrestanten gerelateerd was bij Youth Support Youth (zie CGVS 12/06/2010, p.14). Dergelijke vage antwoorden komen niet bijster overtuigend over. Gevraagd naar belangrijke activisten in Irak, kan u alleen Hadi Al Mahdi opnoemen (CGVS 14/05/2012 p.20). U geeft weliswaar de namen van de personen met wie u in een groepje samenwerkte, maar dat u verder geen activisten kent, is zeer opmerkelijk voor een activist die wou dat zijn medeburgers zich bewust werden van de wantoestanden in Irak (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.7, 8, 19, 23 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.13) en die een zeer verregaande betrokkenheid in de protestbeweging claimt. Nadien wordt de vraag u nog eens gesteld en antwoordt u ontwijkend dat er na de moord niemand is die zich nog activist kan noemen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.20). Daarnaast vermeldt u de Communistische Partij, maar u kent vreemd genoeg enkel de voormalige voorzitter van de partij (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.20). Gevraagd met welke leden van de Communistische Partij Hadi samenwerkte, moet het antwoord opnieuw schuldig blijven (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.21). Ook tijdens het tweede gehoor wordt u dezelfde vraag gesteld. Deze keer blijkt dat u, naast de vijf personen die in uw werkgroep zaten, toch nog enkele andere activisten kan opnoemen, namelijk een bekende activist ('Ahmed Mohammed Shandal') en twee journalisten ('Saleh Al Hamadani' en 'Imam Hassan Ali') (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.10). Dat u er dit maal wel in slaagt enkele namen op te geven, terwijl u daar het eerste gehoor niet in slaagde, is zeer frappant en doet vermoeden dat u zich heeft geïnformeerd voor het tweede gehoor.

Ook over de figuur Hadi Al Mahdi blijkt uw kennis eerder beperkt te zijn, nochtans beweert u dat jullie gedurende maanden intensief samenwerkten in het kader van het protest tegen de overheid. U beweert te weten dat Hadi Al Mahdi veel contacten heeft bij de communistische partij, associaties en de media (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.21). Wanneer hierop wordt ingegaan, blijkt uw kennis echter zeer beperkt te zijn. U kan niet zeggen wie zijn vrienden en contacten bij de communistische partij waren (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.21). Gevraagd naar de verenigingen met wie Hadi samenwerkte, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat hij 'onafhankelijk' en 'een man van contacten was' (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22). Nadien wordt de vraag u nogmaals gesteld en blijkt u weinig meer te weten dan dat hij als journalist lid was van de journalistenvakbond in Irak (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22). Evenmin kan u verduidelijken met welke parlementsleden en artiesten hij contact had (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.22). Ook over zijn carrière bij de media en in de kunsten blijkt uw kennis eerder beperkt te zijn. U weet niet wat de naam is van zijn populaire radioprogramma op Radio Demozy en u beweert verkeerdelijk dat Hadi Al Mahdi het programma slechts enkele dagen voor zijn dood stopzette (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat het radioprogramma reeds maanden voor zijn dood werd stopgezet, en dat als gevolg van de dreigementen die hij ontving (zie Landeninformatie, 'Iraq: Radio Personality Shot Dead' – 'Outspoken Iraqi radio journalist shot dead at home'). Het is weinig geloofwaardig dat u, als een van zijn rechtstreekse medestanders, dergelijke foutieve verklaringen hierover aflegt. U beweert dat Hadi Al Mahdi in de nasleep van de betoging van 25 februari 2011 werd gearresteerd, samen met nog een twintigtal andere personen (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.8). Hadi Al Mahdi zou de dag nadien met u hebben gepraat over zijn arrestatie (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.8). Gevraagd naar wie er samen met Hadi Al Mahdi werd gearresteerd, kan u echter enkel drie van de twintig personen opsommen (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.9). Twee van de personen die u opsomt zijn bovendien opnieuw leden van uw werkgroep, de derde is een zekere (N.) (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.9, 14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, artikels van Human Rights Watch en Amnesty International o.a. gebaseerd op de persoonlijke getuigenissen van Hadi Al Mahdi, blijkt echter dat Hadi Al Madhi na de protesten samen met drie bevriende journalisten, met name Hussam Sara'i, Abdul Sada en Ali al-Mussawi, werd opgepakt (zie Landeninformatie, 'Days of rage', p.8

– ‘Iraq: Radio Personality Shot Dead’). Dat u een andere versie van de feiten geeft, of op zijn minst niet op de hoogte bent van de arrestatie van drie andere journalisten, terwijl u de dag nadien met Hadi Al Mahdi over zijn arrestatie praatte is zeer markant en doet ernstige twijfels rijzen over uw verklaringen. Het Commissariaat-generaal merkt weliswaar op dat u enkele algemene en triviale zaken weet over de mediafiguur Hadi Al Mahdi – waaronder zijn geboortjaar, familiale achtergrond en professionele carrière (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.9, 19 - zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.6-7) –, maar dat deze in schril contrast staat met uw zeer beperkte of foutieve kennis over Hadi Al Mahdi als activist. Aangezien u Hadi Al Mahdi leerde kennen als gevolg van jullie gedeeld activisme, rijzen er bijgevolg zeer ernstige twijfels over uw relatie met Hadi Al Mahdi, te meer omdat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat u met Hadi Al Mahdi samenwerkte.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de verklaringen van uw echtgenote over uw ontmoetingen met Hadi Al Mahdi, ernstige twijfels doen rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde samenwerking met deze laatste. Aanvankelijk beweert uw echtgenote zelfs dat ze niet weet of u Hadi Al Mahdi in levende lijve heeft ontmoet (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.2). Een dergelijke onwetendheid, terwijl uw samenwerking met Hadi aan de oorsprong van jullie vlucht ligt, laat weinig ruimte om geloof te hechten aan jullie samenwerking. Nadien, wanneer gevraagd naar ontmoeting tussen u en Hadi, bevestigt ze dat jullie elkaar hebben ontmoet. Dat ze haar verklaringen op dergelijke wijze aanpast naar gelang de vragen worden gesteld, doet twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie asielaanvraag. Bovendien blijkt dan dat ze niet duidelijk kan zeggen wanneer jullie mekaar ontmoetten (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.3). Evenmin kan uw echtgenote klaar en duidelijk stellen of u, behalve tijdens de betogingen van 25 februari of 22 april 2011, Hadi Al Mahdi nog op andere momenten zag (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.3-4). Dergelijke verklaringen komen weinig doorleefd over. Het is bovendien weinig aannemelijk dat uw echtgenote dergelijke weinig precieze verklaringen zou afleggen indien u werkelijk een nabije medewerker van Hadi Al Mahdi was. Dat uw echtgenote er niet van op de hoogte was omdat ze tegen uw deelname aan de betogingen was, kan niet als verschooning worden beschouwd (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.3). Uw samenwerking met Hadi Al Mahdi is namelijk een van de redenen waarom u samen met uw gezin Irak heeft verlaten en samen met uw echtgenote asiel heeft aangevraagd in België (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.3).

Bovendien moet worden vastgesteld dat uw echtgenote, wanneer gevraagd of u nog op een andere manier actief was tegen de overheid dan door deel te nemen aan betogingen, stelt dat u alleen deelnam aan betogingen (CGVS (Z.) 12/06/2012, p.3). Dat ze van geen van uw andere activiteiten op de hoogte zou zijn, is weinig geloofwaardig, temeer daar uw activisme de reden voor jullie asielaanvraag is. Vervolgens moet worden vastgesteld dat ze, geconfronteerd met het feit dat u toch ook op internet actief was, plots haar verklaringen aanpast en zegt dat u ook via facebook actief was (CGVS (Z.) 12/06/2012, p.3). Dergelijke aanpassingen doet vermoeden dat ze haar antwoorden aandikt naargelang de vragen die worden gesteld en doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie verklaringen.

Uw verklaringen over de werkgroepen naar de fraude binnen de ministeries van defensie en elektriciteit weten evenmin te overtuigen. U beweert dat uw werkgroep grootschalige fraude op het spoor kwam en dat jullie van plan waren om het nieuws op 9 september 2011, de dag van de nieuwe betoging, naar buiten te brengen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.16 - zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.13-14). Jullie informatie werd echter nooit naar buiten gebracht omdat Hadi Al Mahdi op 8 september 2011 werd vermoord en jullie informatie uit zijn huis werd geroofd (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.17 - zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.11). Tijdens het gehoor legt u uit hoe uw werkgroep ontdekte hoe het ministerie van elektriciteit een frauduleuze deal sloot met de firma's MBH en CAPGENT (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.16-17 - zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.12-13). Deze verklaringen staan echter in schril contrast met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat de frauduleuze deals met deze firma's reeds in juli – augustus 2011, dus voor de moord op Hadi Al-Mahdi, werden ontdekt. Bovendien wordt in de artikels uitgelegd hoe de fraude werd ontdekt en hoe deze in augustus 2011 tot het ontslag van de minister van elektriciteit leidden (zie Landeninformatie, ‘Iraq’s ‘Phantom’ Electricity Deal Not So Ghostly?’ – ‘Iraq’s ‘Dodgy’ Power Generation Deals’ – ‘Iraqi Electricity Minister Sacked for Deals’). Deze informatie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate. Over de frauduleuze wapendeals van Abdul Qadir (Al-Obaidi) (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.17) kan dan weer worden opgemerkt dat de geruchten over fraude reeds in 2008 de ronde deden (zie Landeninformatie, ‘Iraq Weekly Update #36’ – ‘Secret Iraqi Deal Shows Problems in Arms Orders’). De feiten waarover u het heeft zijn dus al jaren bekend. Het document dat u voorlegt om uw verklaringen kracht bij te zetten, met name een kopie van een eigendomsakte op naam van de echtgenote van de minister, kan het Commissariaat-generaal evenmin overtuigen. In het document (dd. 19/05/2005) wordt namelijk weinig meer vermeld dan dat een zekere (S.S.B.) op 5 oktober 2004 een landgoed heeft gekocht in Amman. Uit het document kan niet worden uitgemaakt dat ze het landgoed als steekpenning ontving (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.17).

Verder spreekt het document zich niet uit over fraude of uw rol in het blootleggen van de fraude. Daarnaast haalt u een derde voorbeeld aan van fraude, deze keer door Ahmed Nurri Al-Maliki, de zoon van de eerste minister. U verklaart dat een van de leden van de werkgroep, een zekere (M.J.), de directeur van het beveiligingsbedrijf Triple Canopy bereid had gevonden om te getuigen over de steekpenningen die Ahmed Nurri Al-Maliki eiste. Vreemd genoeg weet u niet wat de naam is van deze kroongetuige die jullie explosieve informatie zou bezorgen (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.13). Het is zeer opmerkelijk dat u als lid van de werkgroep de naam van jullie kroongetuige niet kent. U legt bovendien geen enkel begin van bewijs voor betreffende de fraude van Ahmed Nurri Al Maliki.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw echtgenote ook in verband met uw opsporingswerk naar corruptie, afwijkende verklaringen aflegt. Zo beweert ze verkeerdelijk dat u onderzoek deed naar het ministerie van financiën. Over het ministerie van defensie rept uw echtgenote met geen woord (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.4). Uzelf haalde het ministerie van financiën echter niet aan (CGVS 12/06/2012 p.11). Pas wanneer ze er op wordt gewezen dat u verklaarde onderzoek te doen naar het ministerie van defensie, vermeldt uw echtgenote dat ze 'denkt dat u ook daarover informatie zocht' (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.4). Over de wapendeals binnen het ministerie van defensie lijkt ze dus niet op de hoogte te zijn. Haar verklaringen komen dus weinig overtuigend over.

Bovendien legt u geen of onvoldoend bewijs voor om uw verklaringen te staven. Behalve het eigendomsdocument uit 2005 heeft u namelijk geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u grootschalige fraude op het spoor kwam en dat u actief meewerkte aan het opzoeken en vertalen van bezwarende documenten (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.11). Volgens u werden alle bezwarende documenten bewaard in het huis van Hadi Al Madhi en hebben zijn moordenaars ze na de moord meegenomen. Op zich is het merkwaardig dat jullie al deze gevoelige informatie bij slechts één persoon achterlieten en dat werkelijk niemand anders enig begin van bewijs in zijn bezit heeft (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.17 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.4, 5, 7, 11). Gezien de verschillende doodsb bedreigingen die Hadi Al Mahdi in de dagen en maanden voor zijn dood ontving (zie Landeninformatie, 'Iraq: Radio Personality Shot Dead'), komt het ook weinig aannemelijk over dat jullie de documenten 'omwille van veiligheidsredenen' bij de bekendste activist achterlieten en dat jullie 'nooit hadden gedacht dat ze Hadi zouden vermoorden' (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.11). Bovendien stroken uw verklaringen niet met de informatie van Human Rights Watch. Enkele rechtstreekse getuigen verklaarden namelijk dat er geen enkel bewijs was van een gevecht of diefstal – zelfs zijn laptop bleef onaangeroerd – (zie Landeninformatie, 'Iraq: Radio Personality Shot Dead'). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, trekt u de integriteit van het artikel in twijfel en beweert u dat de personen die het artikel schreven, in casu Human Rights Watch, onder de invloed van de Iraakse overheid staan (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.7-8).

Uit de voorgaande vaststellingen trekt het Commissariaat-generaal de conclusie dat er zeer ernstige twijfels bestaan over uw rol in de Iraakse protestbeweging en uw band met Hadi Al Mahdi. Ze zorgen bovendien voor ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van de incidenten die u aanhaalt, want deze incidenten vloeiden volgens u voort uit uw activisme.

Ook met betrekking tot de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, rijzen er twijfels over de geloofwaardigheid hiervan. U beweert dat u op 22 april 2011 werd opgepakt tijdens een demonstratie (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.16 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.14). U en uw echtgenote leggen echter afwijkende verklaringen af over de verwondingen die u had bij uw vrijlating. Waar u verklaart dat u geen verwondingen had in het gezicht, dat u niet bloedde en dat er geen bloedvlekken op uw kleren te zien waren (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.16), verklaart uw echtgenote dat u bloedde aan het gezicht en dat er bloedvlekken op uw kraag waren (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.6). Bovendien verklaart u dat de veiligheidsdiensten u van uw geld hebben beroofd (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.15), terwijl uw echtgenote verklaart dat ze u niet hebben bestolen (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.7). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder is het opmerkelijk dat uw echtgenote niet weet waar u werd gearresteerd (zie CGVS, 12/06/2012, (Z.), p.4-5). Deze elementen zorgen voor bijkomende twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten van 22 april 2012. U legt verder geen enkel overtuigend begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u deelnam aan een betoging op 22 april 2011 en dat u nadien werd gearresteerd door Iraakse veiligheidsdiensten.

Ook over de andere incidenten kunnen opmerkingen worden gemaakt. Wat de inval in uw huis op 12 augustus 2011 betreft, verklaart u dat de veiligheidsdiensten op dezelfde dag bij verschillende andere activisten binnenvielen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.17 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.17). U kan echter niet zeggen bij wie ze binnenvielen (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.17). Dergelijke onwetendheid getuigt allerminst van een gegronde vrees. Men mag immers verwachten dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Dergelijke informatie, over wie werd gearresteerd, wat er met hen gebeurde en dergelijke, zou u immers kunnen helpen om uw eigen situatie correct in te schatten. De hardhandige inval leidde volgens u tot de dood van uw moeder, maar uit de kopie van de

overlijdensakte die u voorlegt, kan echter niet worden afgeleid dat dit werkelijk het geval was. Als doodsoorzaak wordt enkel de borstkanker van uw zieke moeder vermeld (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.7 – zie Documenten, overlijdensakte moeder). Bovendien wordt in het arrestatiebevel niet vermeld welke wetsartikelen u zou geschonden hebben, er wordt enkel vermeld dat u de openbare heeft verstoord (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.14 – zie Documenten, arrestatiebevel inval en politieverslag inval dd. 11/09/2011 & 12/09/2011, vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). Dat de auteur van het arrestatiebevel dat in zijn haast vergat te vermelden (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.14) komt weinig aannemelijk over, temeer gezien de arrestatiebevelen pas enkele dagen na de betoging werden opgesteld. Hierbij dient te worden opgemerkt dat er op grote schaal wordt gefraudeerd met Iraakse documenten, waaronder arrestatiebevelen en politieverslagen, de bewijswaarde van dergelijke documenten is bijgevolg zeer relatief (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w). Pas wanneer de documenten worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, kunnen deze documenten enige bewijswaarde hebben. Dat is hier echter niet het geval en de documenten weten bijgevolg niet te overtuigen.

Daarnaast beweert u dat de veiligheidsdiensten uw huis binnenvielen naar aanleiding van de Arabische Top in Bagdad, enkele weken voor het eerste gehoor. Om te beginnen is het opvallend dat het na 11 september 2011 nog tot maart 2012 duurde vooraleer er een nieuwe indicatie was dat de Iraakse overheid naar u op zoek was. Naar eigen zeggen werd er namelijk een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd omdat u een gezochte (voortvluchtige) activist bent die van openbare ordeverstoring werd beschuldigd. Gezien de ernst van de beschuldiging is het merkwaardig dat de Iraakse overheid pas maanden na een mislukte poging tot arrestatie, nieuwe stappen onderneemt om u te arresteren, een poging die bovendien kadert in een massale golf van arrestaties (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.3, 18 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.18). Verder legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende de inval in het huis, ook al spreekt u over een arrestatiebevel dat aan uw vader werd getoond (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.3 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.19). Een paar maanden later, eind mei 2012 –ongeveer twee weken voor het tweede gehoor –, werd uw vader bij de politie geroepen als getuige voor uw zaak (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.2). Ook hier kan worden opgemerkt dat het vreemd is dat er opnieuw maanden verstreken zonder enige concrete indicaties dat u werd gezocht door de Iraakse overheid. Tot slot legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende dit laatste incident.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u als gevolg van uw werk bij UNAMI moet vrezen voor vervolging door de Iraakse overheden. U brengt het arrestatiebevel in september 2011 tegen u in verband met uw vroegere werk “voor de Amerikanen”. Het is vooreerst zeer opvallend dat u tijdens het tweede gehoor, wanneer gevraagd naar de reden waarom men u nu plots zou viseren omwille van uw vroegere werk, geen verklaring kan opgeven, maar zegt dat algemeen was, niets specifiek. Daarnaast verwijst u naar de kidnapping in 2006 van enkele van uw collega's (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.18 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.18). In het arrestatiebevel, waarover ernstige twijfels betreffende de authenticiteit bestaan, staat bovendien geen enkele verwijzing naar ‘verraad’ of ‘collaboratie met de Amerikanen’(zie Documenten, arrestatiebevel en politieverslag inval dd. 11/09/2011 & 12/09/2011). Verder kan worden opgemerkt dat u reeds in 2006 asiel had aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk omwille van uw toenmalig werk voor een (internationale) organisatie, maar dat u de beslissing van het Home Office niet heeft afgewacht (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.9). In plaats daarvan keerde u terug naar Irak, waar u in de volgende jaren, zonder indicaties dat u moest vrezen voor vervolging, uw werk als tolk verderzette bij diverse andere (internationale) instellingen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.6-7, 9). Deze vaststelling relateert in ernstige mate uw vrees voor vervolging.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u daadwerkelijk actief was in de protestbeweging tegen de huidige overheid en omwille hiervan wordt geïmagineerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van u en uw familie en de vertalingen van deze documenten bevestigen enkel uw identiteit en uw afkomst. Deze staan hier echter niet ter discussie. Verder spreken ze zich niet uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Wat uw identiteitsdocumenten betreft kan worden opgemerkt dat u ook over een (reis)paspoort beschikt, maar dat u die in tegenstelling tot de andere courante identiteitsdocumenten, niet heeft voorgelegd (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.10). Met betrekking tot uw documenten UNAMI dient te worden vastgesteld dat hieruit niet blijkt dat u, zoals u zelf verklaart, gedwongen werd ontslag te nemen omwille van uw eerdere arrestatie. Uit het medisch attest, dat u voorlegt ter staving van de schade die u aan de mishandelingen zou hebben overgehouden, blijkt enkel dat u een hernia heeft maar wordt er op geen enkele manier gesteld dat u deze zou hebben opgelopen door mishandelingen tijdens een arrestatie. Bovendien dateert dit attest van twee maanden na de door u ingeroepen arrestatie. Uit de documenten in verband met uw ontslag

wordt namelijk enkel vermeld dat u om persoonlijke redenen ontslag heeft genomen (zie Documenten, kopie documenten ontslag bij UNAMI dd.07/2011). Nergens blijkt uit deze documenten dat u niet anders kon omwille van veiligheidsredenen. U verklaart dat u op aanraden van UNAMI niet vermeldde dat het omwille van veiligheidsredenen ontslag nam (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.3). Volgens u was men binnen de HR-afdeling echter wel op de hoogte van de werkelijke reden van uw ontslag (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p.11-12, 16 – zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.3). Tijdens het contact dat het Commissariaat-generaal met UNAMI, kon alleen een collega naar wie u zelf verwees (zie CGVS, 12/06/2012, (H.), p.3), bevestigen dat er 'politieke redenen' in het spel waren en beaamde dat er een probleem was met de toegang tot de Groene Zone (zie Landeninformatie, IRQ2012-036w). Informatie over de exacte aard van deze problemen kon die persoon echter niet geven. De verantwoordelijke van HR van UNAMI, waar u zelf niet naar verweest, stelde niet op de hoogte te zijn van een andere reden voor uw ontslag dan de officiële reden dat u om persoonlijke redenen ontslag nam. Bovendien verklaarde u dat de Iraakse overheid en UNAMI op gespannen voet met elkaar leven en dat meerdere werknemers van UNAMI moeilijkheden ondervonden om hun badge te vernieuwen (zie CGVS, 14/05/2012, (H.), p. 7). Het niet verlenen van een toegangsbadge hoeft dus niet noodzakelijkerwijs het gevolg te zijn van uw activisme. Dit antwoord van deze éne persoon, naar wie u zelf verwees, weegt dan ook niet op tegen bovenstaande vaststellingen en kan dan ook niets wijzigen aan de appreciatie dat u uw activisme en de vervolging omwille hiervan niet aannemelijk heeft gemaakt. Ook de print van een facebookpagina "Enough- Iraqi National Movement" (Harrakat (Kafi Ba'da) al-Wataniya al-Iraqiya) kan niet overtuigen dat u omwille van politiek activisme wordt gevisieerd. Vooreerst is een dergelijk print gemakkelijk manipuleerbaar. Bovendien blijkt bij het bekijken van deze facebookpagina op 14 december 2012 dat de pagina pas op 11 september 2011 is opgestart terwijl uw print reeds activiteiten op deze pagina omvat die dateren van november 2010. Bovendien is het opmerkelijk dat, hoewel u verklaart dat er meer dan 134 leden zijn (CGVS 14/05/2012 p.14), zowel op uw print als op de print gemaakt op 14 december 2012, slechts 19 aanhangers zijn. Uw overige professionele documenten en de documenten in verband met uw opleiding, bevestigen enkel uw professionele carrière en opleidingen maar spreken zich niet uit over uw vrees voor vervolging. De drie foto's van u tijdens de demonstratie van 25 februari 2011, kan hooguit bevestigen dat u die dag één van tienduizenden Irakezen was die die dag op straat kwamen (zie Landeninformatie, 'Day of Rage: Protest and Repression in Iraq', p.2-3). Verder spreken deze foto's zich niet uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Het voorleggen van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs wijzigen, zoals reeds hierboven gesteld, niets aan deze appreciatie.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Zij merken voorafgaandelijk op dat tijdens het verhoor drie talen werden gebruikt. De vragen werden gesteld in het Nederlands, werden vertaald naar het Arabisch en werden door verzoeker beantwoord in het Engels. Verzoeker gaf van in het begin aan dat hij in het Engels gehoord wilde worden nu hij deze taal perfect beheerst. Hij heeft zijn ongenoegen niet getoond omdat hij niet wist welk kennisniveau van het Engels de ondervrager had. Nu hij kennis heeft kunnen nemen van het gehoorverslag beseft hij dat de kennis van de ondervrager bepaalde gebreken vertoont. Daarom past het de bestreden beslissingen te annuleren om een gehoor te organiseren dat verloopt conform artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen maken voorafgaand tevens melding van de bijzonder verrassende "motivatie" van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Zij betogen dat uit de lezing van de bestreden beslissingen en de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat het CGVS de wil had om de vluchtelingenstatus niet toe te kennen terwijl perfect een positieve beslissing had kunnen worden genomen. Enkel de negatieve elementen worden gehanteerd.

Inzake verzoekers rol in de protestbeweging stellen verzoekende partijen dat verzoeker steeds antwoordde dat hij Hadi Al Mahdi niet persoonlijk kende. Hij onderhield hiermee slechts professionele relaties en zij praatten veeleer over wat zij konden doen om hun land te verbeteren. Wanneer verzoeker naar manifestaties ging waren zijn intenties louter politiek en hij ging niet om er vrienden te maken. Hij kent de namen van de andere activisten niet want hij had met hen geen relatie. Activisten gedragen zich trouwens discreet. Voorts was de manifestatie van 25 februari 2011 de eerste waaraan verzoeker deelnam, ontmoette hij daar Hadi Al Mahdi voor het eerst en kon hij, nieuweling zijnde, de organisaties die die dag aanwezig waren niet kennen.

Het CGVS lijkt, daar waar verzoeker verweten wordt dat deze de organisaties op de manifestaties niet kent, niet goed te begrijpen hoe hij en zijn collega's tewerk gingen. Er waren vele groepen zoals de zijne en Hadi Al Mahdi wordt beschouwd als de spirituele leider. Verzoeker bereidde zijn activiteiten voor met

zijn eigen groep van acht personen en zag de andere subgroepen slechts naar aanleiding van de manifestaties. Elke groep heeft zijn eigen vergaderingen en ze hebben niet allemaal een naam. Op zulke manifestaties zijn er ngo's, andere groepen, families en kinderen. Groepen zonder naam zijn er veel. Het CGVS vergeet de preciseringen die verzoeker gaf over de manifestaties. Bovendien was er veel volk en kent hij slechts de namen van de personen waarmee hij sprak of die hij voordien reeds had gezien. Hij deed wat hij kon op zijn niveau, zonder veel contact met andere groepen activisten.

Omtrent zijn band met Hadi Al Mahdi, herhaalt verzoeker dat hij enkel een professionele relatie onderhield met deze activist. Hadi Al Mahdi was de spirituele leider, het symbool van het verzet. Zij spraken niet over hun privéleven en het past niet binnen de Arabische cultuur om vragen te stellen. Bovendien ontmoetten zij elkaar slechts op 25 februari 2011. Verzoeker antwoordde in functie van wat hij wist en dit is niet te weinig. Verzoeker was verbaasd over de opdringerigheid van het CGVS omtrent Hadi Al Mahdi. Hij werd zodanig onder druk gezet dat hij bepaalde informatie vergat en zich deze niet meer herinnerde wanneer men hem hiernaar vroeg. Het gehoor had meer weg van een strijd tussen de ondervrager en verzoeker, maar de ondervrager stond wel in een machtspositie. Inzake de arrestatie van Hadi Al Mahdi lijkt het erop dat zich een vergissing heeft voorgedaan nu verzoeker dacht dat de vragen gingen over zijn eigen arrestatie op 22 april 2011.

Betreffende zijn werkgroep die omkooppraktijken bekend maakte, was het relaas van verzoeker volgens verzoekende partijen coherent en aannemelijk. Dat Irak corrupt is, is aan iedereen bekend. Indien een gekend element bewezen wordt, is dit in de ogen van de bevolking echter nog meer schandalig. Verder is het waarschijnlijk dat hetzelfde ministerie verscheidene omkooppraktijken pleegde met dezelfde firma. Zelfs indien een eerste corruptie aan het licht werd gebracht, verhindert dit niet dat verzoeker en zijn werkgroep in het bezit waren van andere bewijselementen en andere corruptie konden blootleggen. Verzoeker gaf trouwens nog andere voorbeelden van omkooppraktijken.

Verzoeker heeft nooit verklaard dat hij de naam niet kende van de bron van hun informatie. Verzoekende partijen herhalen dat het CGVS enkel die informatie gebruikt die voor het CGVS uitkomt. Omtrent het gebrek aan bewijselementen van zijn werkzaamheden in de werkgroep verwijzen verzoekende partijen naar verzoekers verklaringen bij het CGVS en stellen zij dat deze wel aannemelijk zijn. Het verbergen van alle documenten bij Hadi Al Mahdi had zin omdat deze persoon het leven van de leden van de groep niet in gevaar wilde brengen en omdat zij ervan overtuigd waren dat de autoriteiten dezelfde redenering zouden volgen als het CGVS, met name dat de documenten nooit bij één persoon zouden worden bewaard die dan ook nog eens de leider was en werd bedreigd.

Waar het CGVS verwijst naar een artikel van Human Rights Watch betogen verzoekende partijen dat dit zich niet in het dossier bevindt. Bovendien legde verzoeker uit dat de overheid bij deze informatie rechtstreeks betrokken is en dat het voor de overheid eenvoudig is om zulke informatie te verbergen.

Omtrent de kennis van verzoekster betogen verzoekende partijen dat de ondervrager niet vroeg of zij geïnteresseerd was in politiek. Verzoekster was van de activiteiten van verzoeker niet op de hoogte en wilde dit niet zijn omdat zij wist dat deze haar en haar gezin in gevaar konden brengen. Het past trouwens niet in de Arabische gewoonten om zulke informatie te delen tussen echtgenoten.

De tegenstrijdigheden over de arrestatie van verzoeker op 22 april 2011 zijn volgens verzoekende partijen niet voldoende om deze gebeurtenis in vraag te stellen. Verzoeker was niet gewond in het gezicht ingevolge zijn arrestatie. *"Niettemin had hij een verwonding aan het oog"* maar deze was slechts klein en hij had slechts enkele bloeddruppels op zijn hemd. Verzoeker was het bestaan van deze verwonding vergeten. Verzoekster preciseerde trouwens dat er weinig bloed was. De tegenstrijdigheid over het al dan niet bestelen van verzoeker is niet fundamenteel. Verzoekster kende de details van de arrestatie niet, wist niet hoeveel geld verzoeker had en zag hem terugkomen met documenten. Om die reden verklaarde zij dat men niets stal van verzoeker.

Verzoeker was niet aanwezig bij het incident van 12 augustus 2011, vernam dat die dag een tiental mensen werd gearresteerd maar kende hen niet. Hij heeft zich, gelet op de gebeurtenissen en de omstandigheden, niet geïnformeerd zodat dit niet te wijten is aan een gebrek aan interesse.

Wat betreft de gebeurtenissen na hun vertrek, meer bepaald het gebrek aan stappen ondernomen door de autoriteiten om verzoeker te vinden, betogen verzoekende partijen dat het niet aan hen is om het gedrag van hun vervolgers te verklaren. Het is waarschijnlijk dat de autoriteiten profiteerden van de bredere arrestatiecampagne om terug te keren naar verzoeker. Hij is niet op de hoogte van de informatie waarover de autoriteiten beschikken en de aangevoerde feiten zij niet onwaarschijnlijk.

Verzoekers vertrek uit Irak in 2006 kaderde in een totaal verschillende situatie want hij was toen niet beschermd. Na zijn terugkeer was de situatie beter zodat het normaal was dat hij kon werken zonder problemen te ondervinden tot de problemen die aanleiding gaven voor onderhavige asielaanvraag.

Met betrekking tot zijn werk voor UNAMI stelt verzoeker dat op zijn ontslagbrief persoonlijke redenen staan vermeld omdat hij hoopte terug te kunnen gaan werken voor UNAMI. Indien expliciet zou worden vermeld dat hij UNAMI verliet wegens politieke problemen was deze kans verkeken. De persoon die door het CGVS werd gecontacteerd was de verantwoordelijke van de HR-dienst in Bagdad. Bijgevolg gaat het om een persoon aan wie men geloof moet hechten. De persoon in kwestie verklaarde dat verzoeker inderdaad UNAMI verliet om andere redenen dan degene die officieel worden vermeld.

Volgens verzoekende partijen worden de neergelegde documenten ten onrechte verworpen. Omtrent de overlijdensakte van verzoekers moeder bevestigen zij dat deze inderdaad aan borstkanker leed doch dat zij wel degelijk overleed ingevolge de schok van de inval op 12 augustus 2011. Betreffende de facebookpagina heeft verzoeker zich vergist tussen de pagina en de groep. De informatie van het CGVS is afkomstig van een pagina die eigenlijk inactief is. Men moet klikken op de groep en deze bevestigt de door verzoeker gegeven informatie. De neergelegde foto's tonen aan dat verzoeker aanwezig was op de manifestatie van 25 februari 2011, minstens dat hij aanwezig was op een manifestatie waarbij tienduizenden Irakezen op straat kwamen. Verzoeker is niet in het bezit van een aanhoudingsmandaat van maart 2012. Zelfs indien hij dit zou hebben bijgebracht, dan zou dit hetzelfde lot als het andere ondergaan en vals worden beschouwd. Het is niet verzoeker die beslist wat er in het aanhoudingsbevel staat vermeld.

Verzoekende partijen stellen in hoofdorde dat de vluchtelingenstatus moet worden toegekend en geven in dit kader een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen, hierbij verwijzende naar de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van UNHCR van januari 1992 en naar Franstalige rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen en van de RvV.

In ondergeschikte orde voeren zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Enerzijds riskeren zij voorwerp te worden van vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandeling en anderzijds riskeren zij een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekende partijen citeren artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder verwijzen zij naar de landeninformatie in het administratief dossier en naar persartikels en rapporten inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Zij citeren een passage uit het Cedoca-verslag in het administratief dossier en verwijzen naar informatie van Amnesty International waarin recente aanslagen worden veroordeeld, waaruit blijkt dat het geweld is toegenomen sedert het vertrek van de Amerikaanse troepen uit Irak en waarin melding wordt gemaakt van een politieke crisis. Ook Human Rights Watch bevestigde in het jaarlijks rapport van 2012 dat aanslagen aan honderden burgers het leven kostten. Voorts geeft de Iraakse regering zelf toe dat er een opflakking van geweld is. Verzoekende partijen geven een overzicht van een aantal dagen waarop een golf van aanslagen plaatsvonden. Bijgevolg vormt het centrum van Irak niet enkel doelwit van doelgerichte aanslagen maar tevens van aanslagen die talrijke burgers raken zonder onderscheid. Het CGVS erkent zelf dat er geweld is in Irak doch oordeelt toch dat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. De fout die wordt begaan is dat de huidige situatie wordt vergeleken met deze van 2006-2007. Dat het geweld is afgenomen betekent niet dat de veiligheid is hersteld, in tegendeel. Het past dan ook niet de situatie in Bagdad in 2006-2007 te vergelijken met de huidige situatie, doch eerder *“met de toestand in een andere stad in een ander land, die geen geweldpiek heeft gekend”*. Het geweld is in Bagdad nog aanwezig en valt binnen de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen artikels bij die dateren van na de landeninformatie in het administratief dossier en men kan alleen vaststellen dat de situatie in Bagdad niet stabiel is en niet toelaat een ernstige bedreiging tegen het leven van burgers uit te sluiten om reden van blind geweld. Dit blijkt tevens uit de beslissing van de Iraakse regering om geen gedwongen uitzettingen naar Bagdad toe te laten. Rekening houdend met deze gegevens kan men de motivering van het CGVS maar moeilijk begrijpen en stemt deze niet overeen met de realiteit.

Het CGVS steunt zich op cijfers van Iraq Body Count inzake het aantal burgerslachtoffers doch men moet voorzichtig zijn met zulke cijfers daar deze geen melding maken van het aantal gewonden. Het aantal onrechtstreekse slachtoffers kan aanzienlijk zijn, zodat de cijfers niet nauwkeurig de situatie in Bagdad weerspiegelen. Rekening houdend met het aantal inwoners per kilometer is het evident dat

wanneer een bom ontploft, dit dramatische gevolgen heeft. Verzoekende partijen verwijzen naar cijfers van Iraq Body Count en geven deze weer in het verzoekschrift. Tevens verwijzen zij naar de oplijsting door Iraq Body Count van de aanslagen in Bagdad voor een aantal maanden van 2012, benadrukken zij dat in januari 2012 er meer doden vielen dan in januari 2011, wijzen zij erop dat er in 2012 verschillende dodelijke maanden waren en herhalen zij dat op basis van de cijfers niet kan worden besloten tot een daling van het geweld. De bomaanslagen in 2012 zijn meer en meer gecoördineerd, met gebruik van bommen, mortieren en gewapende aanvallen. De situatie blijft aanslepen en AKnews biedt op haar informatiesite een statistische tabel aan die een zekere groei van het geweld in Bagdad aantoonst. Een terugkeer naar Bagdad is voor asielzoekers ondenkbaar. Het geweld treft alle bewoners en is een blind geweld, zonder onderscheid. Talrijke burgers zijn slachtoffer. Verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar de bij het verzoekschrift gevoegde persartikels en rapporten.

Verzoekende partijen stellen dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de inhoud van artikel 2 en 3 van het EVRM weergeeft, verwijzen naar rechtspraak van het EHRM en het Europees Hof van Justitie (HvJ) over deze artikelen en betogen dat zij zich bevinden in een uitzonderlijke situatie van blind geweld, zodat hun loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico met zich meebrengt voor hun leven of fysieke integriteit, en dit ingevolge de situatie in Bagdad. Zij voeren aan dat, gelet op de neergelegde persartikels en de tabel van het aantal slachtoffers, het niveau van geweld in Bagdad een zodanige drempel heeft bereikt dat iedere persoon aldaar risico loopt het voorwerp te zijn van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het geweld heeft in een dichtbevolkte regio als Bagdad tot gevolg dat het aantal burgerslachtoffers, minstens het aantal gewonden, stijgt. De kans ontstaat dat elkeen geraakt kan worden, in zoverre de aanslagen niet altijd gericht zijn doch soms willekeurig zijn. De criteria zoals gehanteerd door het EHRM zijn bijgevolg vervuld en komt het gepast voor te oordelen dat momenteel in Bagdad een situatie van blind geweld heerst die dermate hoog is dat het loutere feit van aanwezigheid op het grondgebied een ernstige bedreiging vormt voor het leven van de burgers.

Verzoekende partijen verwijzen verder naar het Franstalig arrest nr. 60 258 van 26 april 2011 van de RvV waarin de betrokken Iraakees, een agent bij de Iraakse ordediensten, *“eveneens dreigbrieven had ontvangen en geweerschoten had geïncasseerd”* en waarin aan deze persoon subsidiaire bescherming werd toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zij achten het gepast de redenering van voormeld arrest bij analogie toe te passen. Tevens verwijzen zij naar het Franstalige arrest nr. 81 838 van 29 mei 2012 van de RvV waarin aan een Iraaks militair, die met een zekere graad van waarschijnlijkheid werd bedreigd, de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Zij voeren aan dat er een parallel moet worden getrokken tussen dit arrest en hun situatie.

Verzoekende partijen citeren uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq* van 31 mei 2012 en stellen dat zij, gelet op de hoger gedane uitleg, deel uitmaken van risicogroepen zoals uiteengezet in deze richtlijnen.

In uiterst ondergeschikte orde vragen zij, verwijzend naar de hoger gedane uiteenzetting, de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zij overwegen dat het de momenteel heersende veiligheidssituatie betreft, dat de beslissingen zijn gebaseerd op een rapport van juli 2012 en dat zij recente persartikels bijbrengen die toelaten te geloven dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen citeren uit het Franstalig arrest nr. 71 721 van 12 december 2011 van de RvV waarin werd besloten tot een vernietiging bij een gebrek aan recente informatie.

Verzoekende partijen dragen verschillende elementen aan die de informatie van het CGVS betwisten, het CGVS maakt van deze artikels geen melding in de beslissingen en men kan aldus niet begrijpen op welke elementen de beslissingen exact zijn gestoeld. Verzoekende partijen citeren uit het Franstalig arrest nr. “731479” van 12 januari 2012 waarin werd besloten tot een vernietiging omdat in de bestreden beslissing slechts werd verwezen naar de map landeninformatie terwijl hierin talrijke en grote documenten waren opgenomen. Zij achten het gepast toepassing te maken van dit arrest en de bestreden beslissingen te vernietigen.

Verzoekende partijen merken terloops nog op dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en de nadruk waarmee de interviewer bij het CGVS precieze antwoorden tracht te bekomen, alsmede dat de redenen in de beslissingen blijken geven van *“bepaalde lacunes binnen het CGVS”*. Daarnaast laat de informatie in het dossier, los van de geloofwaardigheid van het relaas, veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat door verweerder onvoldoende werd onderzocht.

2.1.2. Verzoeker legt per aangetekend schrijven van 15 april 2013 de volgende nieuwe stukken neer: een kopie van een medisch attest, een kopie van een onderzoeksverslag van de politie van Al-Karada van 12 februari 2013, een kopie van een proces-verbaal van aangifte bij deze politiedienst van 12 februari 2013 en een afdruk van een artikel van Human Rights Watch inzake de moord op Hadi Al-Mahdi (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer van de per aangetekend schrijven van 15 april 2013 neergelegde politionele documenten en het medische attest (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoekende partijen beargumenteren niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Wat betreft de voorafgaande opmerking van verzoekende partijen dat de ambtenaar van het CGVS duidelijk de wil had om een negatieve beslissing te nemen en enkel die elementen in aanmerking zou hebben genomen die hiervoor nuttig waren, dient te worden opgemerkt dat zij nalaten ook maar enig concreet gegeven bij te brengen om deze ernstige aantijging te onderbouwen. Zij tonen dan ook geenszins *in concreto* aan dat de ambtenaar van het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest noch dat hun asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.3. Verzoekende partijen betogen voorafgaandelijk tevens dat de kennis van het Engels, de taal waarin verzoeker antwoordde op de vragen, in hoofde van de ondervrager die het verhoor afnam bepaalde gebreken vertoonde. Zij laten echter na dit ook maar enigszins te staven aan de hand van concrete argumenten of elementen. Zij beperken zich in deze immers tot het uiten van een louter algemene en niet nader uitgewerkte bewering, zonder op concrete wijze de stelling te onderbouwen dat de ondervrager de Engelse taal niet of onvoldoende machtig was, zonder te preciseren tijdens welk verhoor zich problemen zouden hebben voorgedaan en zonder *in concreto* aan te tonen dat of welke van hun gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motieven en beslissingen. Uit de gehoorverslagen van het CGVS van 15 mei 2012 en uit de gehoorverslagen van het CGVS van 12 juni 2012 blijkt dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Verzoekende partijen gaven tijdens deze gehoren uitdrukkelijk aan de tolk te begrijpen en er werd hen gemeld dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld moesten worden, hetgeen zij nalieten te doen. Noch verzoekende partijen, noch de advocaat die hen bij hun gehoren bijstond formuleerde voorts ook maar enige opmerking in deze zin.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker, ondanks dat hij verklaarde over een paspoort te beschikken en ondanks dat reeds tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS werd gewezen op het feit dat het belangrijk was dat hij dit paspoort zou neerleggen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker van 14 mei 2012, p.10), tot op heden nalaat zijn paspoort bij te brengen en evenmin aantoonst ook maar enige poging te hebben ondernomen teneinde dit stuk te bekomen.

Verzoekende partijen trachten in het onderhavige verzoekschrift ten onrechte de in hoofde van verzoeker vastgestelde verregaande onwetendheden omtrent de protestbeweging in Irak te vergoelijken. Gezien zij hun problemen en asielaanvraag baseren op het politieke profiel van verzoeker, mocht worden verwacht dat verzoeker dienaangaande de nodige toelichting kon verstrekken. Van iemand die zijn land beweert te zijn ontvlucht ingevolge zijn betrokkenheid bij protesten tegen het heersende regime, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn engagement aannemelijk maakt, dat hij zijn betrokkenheid bij deze protestbeweging uitvoerig kan toelichten en dat hij zijn relaas aan de hand van coherente verklaringen en de nodige achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen aannemelijk maakt. Verzoeker dichtte zichzelf *in casu* een zeer actieve rol toe in de protesten tegen de overheid in Irak. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt in dit kader dat hij mensen zou hebben opgeroepen om te betogen, sedert 25 februari 2011 nauw betrokken zou zijn geweest bij de manifestaties tegen het regime en zich zou hebben beziggehouden met het opsporen en onthullen van corruptie bij de overheid. Hij zou gedurende zeven maanden intensief hebben samengewerkt met Hadi Al Mahdi, één van de bekendste Iraakse activisten en tevens een bekend mediafiguur. Zij ontmoetten elkaar één tot twee keren per week, namen deel aan dezelfde betogingen en werkten samen in een werkgroep omtrent corruptie in de ministeries van defensie en elektriciteit. Verzoeker hield voor betrokken te zijn geweest bij de coördinatie van het protest, het organiseren van de betogingen en het onderzoek naar corruptie binnen de overheid.

Gelet op de voormelde, erg actieve rol die verzoeker aan zichzelf toeschreef binnen de Iraakse protestbeweging, kon wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn omtrent (i) de organisatoren van de manifestatie van 25 februari 2011 waaraan hij deelnam en waar hij Hadi Al Mahdi zou hebben ontmoet; (ii) de organisatoren van de demonstraties die daarna volgden; (iii) de organisaties, groeperingen, partijen en associaties die aan de betogingen deelnamen; (iv) de vele ngo's die volgens hem aan deze betogingen deelnamen; (v) de naam van de christelijke vrouw en haar ngo waarnaar hij in dit kader zelf verwees; (vi) de arrestant tijdens de manifestatie in april waarover hij het had; (vii) belangrijke activisten in Irak; (viii) de voorzitter en de leden van de communistische partij, gezien hij wederom zelf aanhaalde dat deze betrokken was bij de protesten.

Verzoeker bleek, ondanks de reeds hoger aangehaalde verklaringen omtrent de nauwe band van samenwerking en vele ontmoetingen met Hadi Al Mahdi, bovendien een gebrek aan kennis te vertonen omtrent deze figuur en zijn (protest)activiteiten. Uit de verklaringen die in dit kader met recht worden aangehaald in de bestreden beslissingen blijkt dat verzoeker enerzijds stelde dat Hadi Al Mahdi veel contacten had bij de communistische partij, bij associaties en de media doch anderzijds dienaangaande niet de nodige precisering kon verschaffen. Tevens blijkt hieruit dat hij niet kon verduidelijken met welke parlementariërs en artiesten Hadi Al Mahdi contacten onderhield. Bovendien wist verzoeker niet welke de naam was van het populaire radioprogramma van Hadi Al Mahdi en beweerde hij verkeerdelijk dat Hadi Al Mahdi dit programma slechts enkele dagen voor zijn dood zou hebben stopgezet. Daarenboven legde verzoeker blijkens de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en informatie foutieve verklaringen af omtrent de arrestatie van Hadi Al Mahdi in de nasleep van de betoging van 25 februari 2011, hetgeen nog des te meer klemmt daar zij over deze arrestatie de dag nadien zouden hebben gesproken met elkaar. Voor zover verzoekende partijen deze laatste vaststelling trachten af te doen als een vergissing die zou zijn veroorzaakt doordat verzoeker dacht dat naar zijn eigen arrestatie van 22 april 2011 werd gevraagd, dient te worden opgemerkt dat dit, gelet op de duidelijke en expliciete bewoordingen van de vraagstelling ter zake bezwaarlijk ernstig kan worden genomen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker van 12 juni 2012, p.8-9).

Inzake de door verzoekende partijen geuite verbazing omtrent de gestelde vragen over Hadi Al Mahdi, dient te worden vastgesteld dat van verzoeker, die zelf zijn asielaanvraag baseert op de nauwe band van samenwerking en vele ontmoetingen met Hadi Al Mahdi, redelijkerwijze mocht worden verwacht dat deze kon antwoorden op de voormelde kennisvragen omtrent deze persoon en diens activiteiten. Daar

hij hiertoe niet in staat bleek, maakt hij zijn beweerde band met Hadi Al Mahdi niet aannemelijk. De bewering dat het gehoor op dit vlak zou zijn verlopen als een strijd en dat verzoeker zodanig onder druk zou zijn gezet dat hij bepaalde informatie vergat, vindt geenszins steun in de gehoorverslagen. De voormelde vaststellingen klemmen bovendien nog des te meer daar verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt inzake de vermeende samenwerking in zijn hoofde met Hadi Al Mahdi.

De geloofwaardigheid van de verklaarde band tussen verzoeker en Hadi Al Mahdi en van verzoekers activisme wordt nog verder ondermijnd door de verklaringen die verzoekster in deze heeft afgelegd. Uit deze verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissingen, blijkt immers dat verzoekster aanvankelijk zelfs beweerde niet te weten of verzoeker Hadi Al Mahdi ooit in levende lijve ontmoette, dat zij deze verklaring later aanpaste en bevestigde dat zij elkaar ontmoetten en dat zij bovendien vervolgens niet in staat bleek te preciseren wanneer zij elkaar ontmoetten en of zij elkaar nog op andere momenten zagen. Daarenboven bleek verzoekster niet op de hoogte van verzoekers andere activiteiten benevens het deelnemen aan betogingen. Verzoekende partijen trachten deze onwetendheid in hoofde van verzoekster ten onrechte toe te schrijven aan een gebrek aan interesse en aan de Arabische gewoonten. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat, net omdat hun leven hierdoor in gevaar was en aangezien de beweerde samenwerking van verzoeker met Hadi Al Mahdi één van de redenen was voor hun vertrek uit Irak, verzoekster hieromtrent enigszins op de hoogte zou zijn. Minstens kan worden aangenomen dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd in het kader van onderhavige asielaanvraag nu deze op het activisme van verzoeker is gebaseerd.

Verzoekende partijen slagen er verder niet in de terechte motivering te ontcrachten omtrent verzoekers verklaringen inzake zijn voorgehouden werkzaamheden binnen de werkgroepen naar fraude binnen de ministeries van defensie en elektriciteit. Zij beperken zich dienaangaande tot het uiten van de louter hypothetische *post factum* bewering dat er mogelijks verschillende malen fraude werd gepleegd tussen de overheid en dezelfde firma, zonder deze bewering ook maar enigszins te onderbouwen. De vaststellingen dat verzoekers verklaringen omtrent de fraude tussen het ministerie van elektriciteit en de firma's MBH en CAPGENT in schril contrast staan met de informatie in het dossier en dat zijn verklaringen over de frauduleuze wapendeals van Abdul Qadir bezwaarlijk kunnen worden gerijmd met het gegeven dat deze feiten reeds jarenlang bekend zijn, doen op ernstige wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen. Het document dat verzoeker ter staving van zijn activiteiten in de werkgroep voorlegde spreekt zich, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, bovendien niet uit over voormelde fraude noch over verzoekers rol in het blootleggen van fraude. Bovendien bleek verzoeker, in tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden, in het kader van de fraude door de zoon van de eerste minister de naam van de kroongetuige die hen in deze zaak de nodige informatie zou bezorgen zelfs niet te kunnen geven (administratief dossier, gehoorverslag verzoeker van 12 juni 2012, p.13), hetgeen niet geloofwaardig is indien hij daadwerkelijk lid was van een werkgroep die deze fraude onderzocht. Evenmin brengt hij omtrent deze fraude enig begin van bewijs bij.

Daarenboven legde verzoekster, zo blijkt uit haar verklaringen zoals aangehaald in de bestreden beslissingen, ook omtrent verzoekers activiteiten in het kader van het opsporen van corruptie afwijkende verklaringen af. Gezien deze activiteiten mede aan de basis zouden hebben gelegen van hun vertrek uit hun land van herkomst, kon worden verwacht dat verzoekster hieromtrent op de hoogte zou zijn gebracht door verzoeker. Minstens kan worden aangenomen dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd in het kader van onderhavige asielaanvraag, die op deze activiteiten is gesteund.

Verzoekende partijen brengen, benevens het reeds hoger besproken document dat zich over de beweerde fraude en verzoekers rol bij het opsporen hiervan niet uitspreekt, niet het minste begin van bewijs bij ter adstructie van verzoekers beweringen inzake het opsporen van grootschalige fraude en het actief meewerken aan het opzoeken en vertalen van bezwarende documenten. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker voor het ontbreken van zulke bewijzen geen aannemelijke verklaring kon bieden doch, blijkens de in de bestreden beslissingen weergegeven verklaringen, beweerde dat al het bezwarend materiaal werd bewaard in het huis van Hadi Al Mahdi en aldaar werd ontvreemd wanneer Hadi Al Mahdi werd vermoord. Het is ongeloofwaardig dat al het bezwarend materiaal ter zake zou worden bewaard in het huis van één persoon. Nog minder aannemelijk is het dat zij dit materiaal uitgerekend zouden bewaren in het huis van Hadi Al Mahdi aangezien deze persoon reeds bij de autoriteiten bekend stond als activist en reeds geruime tijd werd gevisieerd en werd bedreigd met de dood. Dat verzoeker en zijn collega's ervan zouden zijn uitgegaan dat de autoriteiten diezelfde redenering zouden volgen kan te dezen bezwaarlijk ernstig worden genomen. Hoe dan ook wordt in de bestreden motivering terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent het ontvreemden van de

informatie niet kan worden gerijmd met de informatie van Human Rights Watch. Deze informatie bevindt zich, in tegenstelling met hetgeen verzoekende partijen aanvoeren, wel degelijk in het administratief dossier (stuk 21: landeninformatie, nr.4). De blote bewering dat de overheid deze informatie zou hebben beïnvloed is geenszins dienstig om de voormelde informatie, afkomstig van Human Rights Watch, te ontkrachten, te meer daar in deze informatie uitdrukkelijk wordt gestipuleerd dat het, wegens het ontbreken van enig spoor van diefstal, net erop lijkt dat Hadi Al Mahdi slachtoffer werd van een doelgerichte moordaanslag in plaats van een willekeurige roofoverval.

Aangezien verzoekende partijen de door hen ondergane problemen baseren op verzoekers activisme tegen het regime, kan, gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent dit beweerd activisme, geen geloof worden gehecht aan deze vervolgingsfeiten.

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt daarenboven nog verder ondermijnd doordat verzoekende partijen, zo blijkt uit de verklaringen waarnaar in dit kader wordt verwezen in de bestreden beslissingen, tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent de gebeurtenissen in het kader van verzoekers verklaarde arrestatie op 22 april 2011 en doordat verzoekster niet wist waar verzoeker werd gearresteerd. Verzoekende partijen trachten voormelde tegenstrijdigheden ten onrechte te minimaliseren en te nuanceren. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij omtrent een dergelijke ingrijpende gebeurtenis eensluidende verklaringen zouden afleggen. Daarenboven waren hun verklaringen in dit kader duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten zij geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekende partijen *post factum* trachten aan te brengen.

Tevens blijkt uit de bestreden beslissingen dat verzoeker in het kader van de aangevoerde inval in zijn woning op 12 augustus 2011 heeft nagelaten zich te informeren inzake de overige activisten bij wie de autoriteiten volgens zijn eigen verklaringen zouden zijn binnengevallen. Hij tracht dit ten onrechte te verklaren door de omstandigheden en de opeenvolging van gebeurtenissen. Niets verhinderde hem immers om zich achteraf alsnog te informeren omtrent het voorgaande en de informatie over wie er werd gearresteerd en wat er met deze personen gebeurde zou hem kunnen helpen om de ernst van zijn eigen situatie correct in te schatten.

Voorts voeren verzoekende partijen geen overtuigende argumenten aan ter weerlegging van de terechte vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de Iraakse autoriteiten, indien deze daadwerkelijk actief op zoek waren naar verzoeker, niet meer stappen zouden hebben gezet om hem op te sporen doch, na een eerste mislukte poging tot arrestatie, maandenlang niets zouden ondernemen om hem te arresteren alvorens daartoe slechts in maart 2012 een nieuwe poging te ondernemen die bovendien kaderde in een massale golf van arrestaties. Evenmin is het aannemelijk dat zij vervolgens nogmaals maandenlang niets zouden ondernemen alvorens verzoekers vader op te roepen als getuige voor verzoekers zaak.

Het algemene betoog dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en dat de motivering blijk geeft van "*bepaalde lacunes binnen het CGVS*", zonder ook maar enigszins te duiden waar de vraagstelling hun antwoorden zou hebben beïnvloed, zonder te preciseren waar en welke lacunes zich zouden voordoen en zonder uit te werken dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motieven en beslissingen, kan geenszins afbreuk doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

Evenmin vermogen de door verzoekende partijen neergelegde en in het administratief dossier opgenomen documenten deze vaststellingen te ontkrachten (administratief dossier, stuk 20: documenten).

Wat betreft de neergelegde politionele documenten, dient te worden opgemerkt dat hieraan, gelet op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat zulke documenten in Irak op grote schaal worden vervalst en eenvoudig op illegale wijze kunnen worden verkregen (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie), *in casu* geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zij worden blijkens het voormelde immers niet aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen. Zo werd reeds hoger vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de Iraakse autoriteiten, indien deze verzoeker daadwerkelijk zochten en indien er een arrestatiebevel jegens hem bestond, niet meer stappen zouden hebben ondernomen om hem op te sporen. Verder bracht verzoeker het arrestatiebevel, zo blijkt uit zijn terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen, enerzijds zelf in verband met zijn vroegere werk voor de Amerikanen, doch kon hij anderzijds niet verklaren waarom hij daardoor nu plots zou worden gevisieerd. Bovendien is het uiterst bevreemdend dat in het kwestieuze arrestatiebevel niet wordt vermeld welk wetsartikel verzoeker zou hebben overtreden.

De overlijdensakte van verzoekers moeder wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien blijkt uit de voormelde landeninformatie dat ook met overlijdensaktes op grote schaal wordt gefraudeerd in Irak. Hoe dan ook kan uit de overlijdensakte geenszins worden afgeleid dat verzoekers moeder zou zijn omgekomen in de omstandigheden zoals geschetst door verzoeker nu hierin, zoals met reden wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen, slechts de borstkanker van zijn zieke moeder als doodsoorzaak wordt vermeld.

De neergelegde foto's kunnen hoogstens bevestigen dat verzoeker op 25 februari 2011 één van de tienduizenden Irakezen was die op straat kwamen doch spreken zich verder niet uit over zijn beweerde problemen en vrees voor vervolging.

Verzoekende partijen betwisten voorts de bestreden motieven omtrent de facebookpagina zoals aangereikt door verzoeker niet. Zij beweren echter dat deze pagina eigenlijk inactief is, dat verzoeker zich vergiste tussen de pagina en de groep en dat de groep de door hem gegeven informatie bevestigt. Verzoekende partijen laten na deze blote beweringen te staven. Het is niet ernstig om een facebookpagina aan te reiken en vervolgens, nadat hieromtrent vaststellingen worden gedaan, te beweren dat verzoeker zich heeft vergist, zonder deze beweerde vergissing ook maar enigszins aan te tonen en zonder het bewijs bij te brengen van de stelling dat de facebookgroep waarvan verzoeker lid is zijn verklaringen ondersteunt.

De documenten van UNAMI vermogen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde redenen evenmin afbreuk te doen aan het voormelde. Het medisch attest dateert immers van twee maanden van zijn beweerde arrestatie en stelt nergens dat de hierin vermelde hernia door verzoeker zou zijn opgelopen in het kader van mishandelingen naar aanleiding van een arrestatie. In de ontslagbrief wordt evenmin enige melding gemaakt van verzoekers problemen doch wordt integendeel gesteld dat hij ontslag nam om persoonlijke redenen. Uit de voormelde landeninformatie blijkt dat tijdens het contact dat het CGVS had met UNAMI enkel een collega naar wie verzoeker zelf had verwezen kon bevestigen dat er andere dan persoonlijke problemen in het spel waren. Aangezien verzoeker deze collega zelf aanwees en het bovendien een vriend van hem betreft (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker van 12 juni 2012, p.3), moet de objectiviteit van diens verklaring worden gerelativeerd. Bovendien bleef deze vriend en collega van verzoeker erg vaag over verzoekers beweerde problemen en hield deze zich opvallend op de vlakte. Zo gaf deze over verzoeker slechts aan: *"Ja, hij had een soort probleem waardoor hij niet kon blijven verder werken en het land diende te verlaten"*, gaf deze wanneer werd gevraagd welk probleem dit was slechts aan: *"De exacte aard van het probleem ken ik niet in detail"* en antwoordde deze, wanneer werd gevraagd of het een politiek probleem was en of er een probleem was met de toegang tot de Groene Zone, telkens ontwijkend: *"zoiets ja"*. De verantwoordelijke van HR van UNAMI, waarnaar verzoeker niet verwees, stelde echter niet op de hoogte te zijn van andere redenen dan de officiële reden voor verzoekers ontslag. Hoe dan ook, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, hoewel hij deze verklaringen trachtte terug te nemen tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS (*ibid.*), zelf verklaarde dat de Iraakse overheid en UNAMI op gespannen voet leefden, dat zij veel problemen hadden en er ook andere Iraakse werknemers van UNAMI waren die geen badges verkregen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker van 14 mei 2012, p.7). Gelet op deze verklaringen vormt het feit dat verzoeker geen toegangsbadge voor de Groene Zone verkreeg geen afdoende bewijs voor zijn beweerde activisme en problemen en weegt dit niet op tegen de hoger gedane vaststellingen. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan dat zij ingevolge het werk van verzoeker voor UNAMI problemen riskeren of enige vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren.

De overige door verzoekende partijen bijgebrachte documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde redenen, dewelke door hen worden weerlegd noch betwist, evenmin afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

De nieuwe stukken, aan de Raad overgemaakt per aangetekend schrijven van 15 april 2013 en zoals neergelegd ter terechtzitting, vermogen het voorgaande evenmin te ontcrachten (rechtsplegingsdossier, stukken 12 en 14).

Wat betreft de afdruk van het artikel van Human Rights Watch, dient te worden opgemerkt dat de inhoud hiervan identiek is aan de informatie van Human Rights Watch die in het administratief dossier is opgenomen en die reeds hoger werd besproken (stuk 21: landeninformatie, nr.4).

Ten aanzien van het medisch attest kan worden opgemerkt dat in het logo in de hoofding verkeerdelijk *"private's hospital"* vermeld staat in plaats van *"private hospital"*, alsmede dat het bevreemdend is dat in deze hoofding een komma ontbreekt en het woord *"gynecology"*, dit in tegenstelling tot de overige specialisaties van het ziekenhuis en het woord *"And"*, niet met een hoofdletter wordt geschreven, hetgeen de authenticiteitswaarde van dit stuk ondermijnt.

Betreffende de neergelegde politionele documenten kan worden herhaald dat aan deze documenten, gelet op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat zulke documenten in Irak op grote schaal worden vervalst en eenvoudig op illegale wijze kunnen worden verkregen (administratief dossier, stuk 21: landeninformatie), *in casu* geen bewijswaarde kan worden gehecht daar zij niet worden aangevoerd in het kader van een geloofwaardig relaas.

Hoe dan ook kan uit het medisch attest en uit de politionele documenten niet worden afgeleid dat de hierin aangehaalde feiten enige link zouden vertonen met verzoekers beweerde problemen met en vrees jegens de Iraakse autoriteiten. Hieruit blijkt immers slechts dat verzoekers vader op 12 februari 2013 en in diens woning zou zijn aangevallen door een onbekende gewapende groepering. Nergens wordt hierin melding gemaakt van de (vermoedelijke) reden van deze aanslag. Evenmin wordt hierin vermeld dat de daders mogelijks banden vertonen met de autoriteiten of wordt hierin melding gemaakt van verzoekers aangevoerde eerdere problemen, laat staan van enige band met deze problemen. Dat de autoriteiten achter deze feiten zouden zitten is bovendien geenszins aannemelijk. Reeds hoger werd immers vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de autoriteiten, indien deze verzoeker daadwerkelijk zochten, aanvankelijk niet meer stappen zouden hebben ondernomen om hem te arresteren doch verscheidene malen verschillende maanden wachtten alvorens op te treden. Bovendien dateerde het laatste door verzoeker aangehaalde feit, waarbij verzoekers vader werd opgeroepen om te getuigen, opnieuw reeds van juni 2012 en is het niet geloofwaardig dat de autoriteiten, nadat deze daarvoor reeds herhaaldelijk maandenlang niets ondernamen, opnieuw gedurende ongeveer acht maanden in het geheel niets zouden ondernemen om verzoeker op te sporen en vervolgens een gewapende aanslag zouden (laten) plegen op de woning van zijn vader. Dit klemmt nog des te meer daar het enerzijds niet aannemelijk is dat verzoekers familie, indien zij dachten dat verzoekers problemen met de Iraakse overheid aan de oorsprong lagen van de aanslag op 12 februari 2013, bij deze autoriteiten aangifte zouden doen en het anderzijds in deze context niet aannemelijk is dat deze autoriteiten, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken, een daadwerkelijk onderzoek zouden starten om de daders te vatten.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangevoerde asielmotieven.

Bijgevolg maken verzoekende partijen evenmin *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst riskeren te worden gevisieerd omwille van het behoren tot één van de risicogroepen zoals omschreven in de aangehaalde passage uit de richtlijnen van UNHCR inzake Iraakse asielzoekers.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Waar verzoekende partijen in het kader van hun verzoek om subsidiaire bescherming aanvoeren dat men niet kan begrijpen op welke elementen de beslissingen exact zijn gestoeld, dient te worden opgemerkt dat dit betoog niet kan worden gevolgd. Nog daargelaten dat aan arresten van de RvV geen precedentwaarde kan worden gehecht en dat het door verzoekende partijen aangevoerde arrest nr. "731479" niet bestaat, dient immers te worden vastgesteld dat hun betoog ter zake blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen kennelijk feitelijke grondslag mist. Deze beslissingen bevatten, in tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden, wel degelijk specifieke en precieze verwijzingen naar de landeninformatie in het administratief dossier.

Voor zover verzoekende partijen zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroepen op de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar een aantal Franstalige arresten van de RvV waarin de subsidiaire beschermingsstatus aan de betrokkenen werd toegekend, dient te worden opgemerkt dat aan arresten van de RvV geen precedentwaarde kan worden gehecht. Hoe dan ook tonen verzoekende partijen, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas, niet aan dat hun situatie vergelijkbaar zou zijn aan degene van de betrokkenen in de aangevoerde arresten met nr. 60 258 en nr. 81 838, waarin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van het professionele profiel van de personen die het voorwerp uitmaakten van deze arresten en de door hen ondergane bedreigingen.

Verzoekende partijen verwijzen voorts naar rechtspraak van het EHRM en het HvJ en betogen dat in hun hoofde aan de in deze rechtspraak gestelde criteria is voldaan. Uit rechtsoverweging 43 van het aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), in samenhang gelezen met rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd en mist toepassing indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15, a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet in de vereiste bescherming.

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie aldaar ernstig en zorgelijk blijft en het geweld er, zoals verzoekende partijen terecht aanstippen, in de nasleep van het vertrek van de Amerikaanse troepen in de maand januari 2012 een opflakking kende, is de Raad op basis van het geheel van de in het dossier voorhanden zijnde informatie, meer bepaald de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 21) en de bij het verzoekschrift gevoegde informatie en persartikels (rechtspiegingsdossier, stuk 1), van oordeel dat er in Irak en Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekende partijen nog verwijzen naar het Franstalige arrest nr. 71 721 van de RvV waarin werd besloten tot een vernietiging ingevolge een gebrek aan recente informatie, dient te worden herhaald dat aan arresten van de RvV geen precedentwaarde kan worden toegekend. Bovendien hadden verzoekende partijen de mogelijkheid om, overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, de nodige recente informatie bij te brengen, hebben zij van deze mogelijkheid gebruik gemaakt in het onderhavige verzoekschrift en maakt deze informatie deel uit van de hogere oordeelsvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoekende partijen, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS